SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 247. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, DECEMBER 28, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 28-го ГРУДНЯ 1990 Ч. 247 РІК XCVII

В УКРАЇНІ БУЛА ПЕРЕСТРІЛКА ПОМІЖ ВОЯКАМИ

Чоп, Закарпатська область, (УНІАР) — Тут у ніч з 19-го на 20-те грудня в совєтському війську на території України стався конфлікт на міжнаціональному ґрунті між вояками вірменського, азербайджанського, чеченського, узбецького та туркменського походження. Вояки напали на склад зі зброєю. Зчинилася перестрілка, в якій поранено понад 20 осіб.

Приводом до сутички вояків Середньої Азії з кавказцями стали утиски і знущання з боку кавказців, які становлять переважну більшість особового складу залізничного батальйону, у якому стався конфлікт. В сутичці мимоволі взяли участь вояки інших національностей. Варта відкрила вогонь по натовпі, в результаті чого багато вояків отримали поранення, в тому числі й заступник командира з політичного виховання Гармашов. Близько 70 вояків залишили частину й повернулися лише після того, як пристрасті вгамувалися. Проти винуватців бійки порушено кримінальну справу.

Слід зауважити, що тільки на Івано-Франківщині порушені кримінальні справи проти 69 українських громадян -втікачів з рядів совєтської армії. Згідно з деякими інформаціями, ще 308 юнаків не з'явилися на призовні пункти і десь переховуються. І в тому нема нічого дивного, оскільки випадок у Чопі виразно продемонстрував факт збройного з'ясування стосунків між кавказцями й вихідцями з Середньої Азії у війську на території нібито суверенної України, де чомусь переважна кількість вояків є виходцями з інших республік.

Американська федерація праці підтримує С. Хмару

Київ (УНІАР). — Лейн Кіркленд, президент виконавчої ради Американської федерації праці і Конґресу індустіяльних організацій в імені своєї організації, яка налічує 14 мільйонів членів, звернувся до голови Верховної Ради України Леоніда Кравчука з приводу арешту Степана Хмари та координатора київських страйкових комітетів Михайла Ратушного.

У листі Л. Кіркленд зазначив, що арешти є протизаконними та порушують конвенцію ч. 87 Міжнародної федерації праці. Висловивши солідарність з заарештованими, Кіркленд запевнив Л. Кравчука, що Американська федерація праці зробить все можливе, щоб домогтися справедливого вирішення справи С. Хмари та інших осіб, заарештованих у тій справі.

Громада Денверу виступила в обороні С. Хмари

Денвер, Кольо. (І. Стебельський) — Тут заходами місцевого відділу ОДВУ та при активній, моральній і фінансовій помочі цілої нашої зорганізованої громади нам удалося минулого тижня перевести дуже успішну акцію висилки телеграм в обороні ув'язненого і голодуючого депутата Верховної Ради України д-ра Степана Хмари. Усі телеграми, а було їх вісім, були вислані в англійській мові до голови Верховної Ради Леоніда Кравчука.

Першу телеграму вислав стейтовий сенатор Деніс Ґелеґер, добрий приятель українців, а відтак новобраний сенатор теперішній конґресмент Генк Бравн, дуже популярна конґресменка Пет Шродер і конґресмен Ден Шейфер. Усі вони домагалися точного прослідження справи С. Хмари, його негайного звільнення і привернення йому депутатського імунітету.

Від української громади були вислані чотири телеграми: від місцевого відділу СУА, Українсько-Американського Клюбу, Українського Патріярхального Товариства та Відділу ОДВУ.

Українці Дітройту зустрілися з Архиєпископом А. Майдою

Дітройт (В. Баран). — Від часу відзначення століття існування в Америці Української Католицької Церкви та маніфестаційного відсвяткування Тисячоліття Хрищення України близькі та приязні відносини закріпилися між дітройтським римо-католицьким архиєпископством і українською католицькою громадою.

Коли однак Кардинал Шока залишив Дітройт щоби обняти високий пост у Ватикані, а його наслідником став Архиєпископ Адам Майда, потреба встановити нові зв'язки стала наказом хвилі. Ініціятиву взяв на себе діючий ще Комітет Тисячоліття, який під сучасну пору оформлює пропам'ятну книгу цієї знаменної події.

І так д-р Павло Джуль та Ярослав Дужий, члени цього комітету, запросили Архиєпископа А. Майду 4-го грудня стрінутися з ними та з українськими священиками в Українському Культурному Центрі.

Архиєпископ А. Майда прибув на цю зустріч із своїм секретарем монс. Лефівером. Привітав його д-р П. Джуль та вручив йому нову книжку про слугу Божого Андрея Шептицького, висловлюючи при цьому надію, що Ватикан вкоротці визнає його блаженним. Вітав його також о. протоігумен Вернард Панчук, ЧСВВ, вручаючи йому вишиваний епітрахиль, що було для Архиєпископа дуже милою несподіванкою. Я. Дужий звернув увагу на приязні відносини секретаря Архиєпископа із сином Андрієм, надіючись, що це буде запорукою тривалих приязних відносин на майбутнє.

Як виявилось з промови Архиєпископа, який є польського походження, він добре поінформований про стан Церкви в Україні, про що довідався від Єпископа Василя Лостена, який очолює „Ад Гок" комітет збору американських єпископів, що його завданням є нести поміч Католицьким Церквам Сходу Европи. Конкретно це буде виглядати так, що у всіх католицьких церквах буде переведена збірка не потреби УГКЦеркви.

Дальше Архиєпископ Майда кількакратно підкреслив, що „по крові, ми кузини, а навіть брати", та висловив бажання частіше зустрічатися з українською громадою. Він був приємно зворушений щирою гостинністю українців, про що вже на другий день писала газета „Мекомб Дейлі".

Архиєпископ А. Майда (посередині) з господарями зустрічі (зліва): В. Баран, О. Дужа, Я. Дужий і д-р П. Джуль.

ПІДГОТОВЧА КОМІСІЯ ВІДБУЛА НАРАДУ

Чикаґо. Тут в суботу, 15-го грудня відбулася нарада Підготовчої комісії для скликання Установчого з'їзду товариств та осередків допомоги Рухові в Україні.

Ця комісія була створена на зібранні представників осередків сприяння Руху в ЗСА 29-го вересня в Ню Йорку, яке відбулося з участю Михайла Гориня, голови Політичної Ради Руху. Їй було доручено приготувати та скликати Установчий з'їзд усіх організованих одиниць, які були чи є створені в ЗСА для допомоги Рухові. Від початку створення Народного Фонду Допомоги Україні під керівництвом проф. Тараса Гунчака була проблена величезна праця в організації конкретної допомоги Рухові в Україні. В той самий час по цілій Америці виринули головно в більших містах товариства та осередки, які своїм завданням поставили допомогу Україні і які виявили бажання ввійти у спільне русло для відповідної координації та/посилення допомоги Україні, тобто демократичним силам, які охоплює Рух. Тому також виринула потреба скликати з'їзд всіх цих одиниць для об'єднання їхніх зусиль та створення координаційного центру цих одиниць.

В нараді Підготовчої комісії взяли участь всі її члени: Анатолій Лисий, Юліян Куляс, Богдан Бурачинський, Любомир Татух, Богдан Футей, Володимир Сохан (репрезентований Ґльорією Пашен) та Іван Олексин (телефонічно). Нарадою проводив А. Лисий, голова Комісії. Протокол вела Зена Бігун, член місцевого осередку Руху. Від Руху Чикаґо нараду привітав Богдан Ткачук.

Нарада прийняла звіт Б. Бурачинського, який був відповідальний за влаштування місця з'їзду. Рішено на місце з'їзду, який відбудеться 26-го і 27-го січня 1991 року, Голідей Інн Джет порт, біля летовища в Нюарку, Н. Дж. Кімната в цім готелі для делеґатів і гостей буде коштувати 65.00 дол. (може бути дві особи в кімнаті). Делеґати, які прибудуть літаками на летовище Нюарку, можуть доїхати до готелю безпосередньо мініавтобусами, які курсують між готелем і аеропортом. Інші можуть використовувати мапи доїзду, які будуть розіслані осередкам. Харчування в готелі виносить 75 дол. на особу, що включає два обіди, вечерю і сніданок.

На нараді також прийнято проєкт програми переведення з'їзду, яка включає: звіт Підготовчої комісії, звіт Верифікаційної комісії, вибір Президії з'їзду, звіт Екзекутиви Народного Фонду, інформативна доповідь представника Руху з України, обговорення і прийняття статуту, вибори Ради Директорів та інше.

Мандатну комісію очолить Любомир Татух. Вирішено, щоби кожен осередок чи товариство допомоги Рухові, які вже активно працюють у створенні фондів допомоги, були заступлені на з'їзді двома делеґатами, тобто два голоси від осередку. Інші організації, які або мають фонди, або відомі своєю активною працею для допомоги Рухові також будуть заступлені на з'їзді. Кількість голосів для них буде вирішено Підготовчою комісією на основі поданих доказів від цих організацій. Тому всі осередки та організації, які бажають взяти участь у з'їзді та отримати право голосу повинні до 10-го січня

(Закінчення на стор. 8-ій)

Московський центр дискримінує українських спортовців

Київ (М. Б-й. — В першій половині жовтня цього року збірна України з вільної боротьби (дужання) виступала в Тбілісі на турнірі за чашу СССР. З уваги на явне упереджене ставлення суддів до представників української збірної вона вирішила припинити участь у змаганнях. За це московський „центр" позбавив збірну України права виступати наступного сезону у міжнародних турнірах.

Спортові кола України уважали згадане рішення Федерації вільної боротьби СССР дискримінаційним і антигуманним. З цього приводу вони вислали телеграму до київської „Спортивної Газети", підписану 33-ма провідними спортовцями України такого змісту: „Ми, тренери команд — учасниць першості міністерства народної освіти УССР із вільної боротьби, заявляємо: рішення Федерації вільної боротьби СССР за результатами участи збірної України в Кубку СССР 1990 року розцінюємо як політично невиважений і недружній акт щодо спортивної громадськости України та антигуманний, дискримінаційний щодо спортсменів і тренерів збірної України. Закликаємо спортивну громадськість, федерації з видів спорту підтримати Федерацію вільної боротьби України у ситуації, яка склалася. Вважаємо, що запорукою від аналогічних неправових рішень може стати лише створення Національного Олімпійського Комітету суверенної України"

ВИСТАВКА З. КЕЦАЛА

Нюарк, Н.Дж. — Тут в неділю 30-го грудня відбудеться одноденна виставка мистецьких картин художника з України Зеновія Кецала. Виставка буде вікрита між 9-ою ранку а 3-ою по полудні в залі УКЦ св. Івана Хрестителя при 719 Сенфорд авеню. З. Кецало виставить 40 картин — переважно пейсажів України, зокрема карпатських краєвидів. Він — заслужений художник України, голова секції ґрафіки Спілки Художників України у Львові

АЛБАНІЯ ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД СТАЛІНІЗМУ

Тірана, Албанія. — Теперішня комуністична влада дала дозвіл опозиційним демократичним організаціям перевести у столиці й інших більших містах країни масові демонстрації, метою яких є демократизація теперішньої системи і проголошення вільних парляментарних виборів.

Західні політичні аналітики, політичні спостерігачі і кореспонденти погоджуються у принципі, що політичний клімат в Албанії почав мінятися на краще. Наприклад, минулої п'ятниці, 21-го грудня, за згодою влади був здемонтований пам'ятник Йосифові Сталінові в центральному парку Тірани. Кореспонденти підкреслюють, що це було зроблено напередодні 111-ої річниці з дня народження диктатора комуно-московської імперії, який, як відомо, народився 21-го грудня 1879 року.

Сотні албанців, які того дня відвідували парк були свідками „історичної події" коли робітники, в білий день, розбирали камінний постумент, на якому стояв пам'ятник катові багатьох народів, особливо тих, які знаходилися під домінацією Москви. Донедавна Сталін був „духовним батьком" албанського народу, зокрема під час владування „сталіна" албанського зразку, Енвера Годжі, який керував по-диктаторськи країною 41 рік.

Також другий пам'ятник Й. Сталінові на текстильному комбінаті в Тірані був потихенько розібраний тієї ж самої ночі. Як повідомляє кореспондент аґенства Ассошієйтед Пресс, символіка тих двох подій не залишилася без уваги пересічних албанців, хоч їхня радість була ще притрушена страхом. Один з молодих албанців прилюдно заявив зібраним: „А тепер берімся до своїх „сталінів", які керували країною понад 40 років". Юнак мав на думці гігантську фіґуру Е. Годжі, яка стоїть поблизу головної площі столиці.

З іншого більшого албанського міста, Шкодери, також повідомили, що робітники, не питаючись дозволу влади, власними силами розібрали великий пам'ятник Е. Годжі. Опозиція також примусила 71-річну вдову відмовитись від свого політичного посту. Вона зробила це „добровільно", кажучи, що виходить на пенсію з огляду на здоров'я.

Київський Інститут Фізкультури переходить на українську мову

Київ, — У Київському Інституті Фізкультури зроблено багато для здійснення Закону УССР про мови: створено для цього спеціяльну комісію, організовано курси української мови для викладачів, групи авторів приступили до написання підручників і методичних рекомендацій, прийнято рішення на базі колишньої катедри російської мови утворити катедру української та російської мов.

Проте існує низка причин, які гальмують справу. Насамперед це стосується чинників психологічних — частина студентів і викладачів ніяк не може призвичаїтися до української мови взагалі, у спорті ж особливо важко з термінологією, бракує відповідних словників, „повномовного" оточення тощо.

Для іноземних студентів та виходців з інших республік СССР будуть створені курси української мови. Великі надії покладено на те, що інститут „проб'є" власну друкарню, що в майбутньому отримає статус академічного навчального закладу.

В АМЕРИЦІ

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА СЕРЙОЗНІ проблеми у банковій індустрії, головні пропоненти перегляду банкових законів у країні твердять, що в наступному році їм прийдеться поборювати дуже важкі політичні перепони для будь-яких змін існуючих законів банкової системи. Зваживши це, що видатні банки країни втрачають фонди, а деяким навіть загрожує цілковите банкрутство, як і те, що в дуже скрутному становищі знаходиться Федеральний фонд обезпечення ощадностей та неспроможність фірм дістати позички для свого зросту, Президент Джордж Буш сказав, що його головним домашнім пріоритетом у 1991 році буде перебудова фінансової системи, котра в основному зовсім не змінилася від часу Великої депресії. Президент хоче ліквідувати усякі перепони, що не дозволяють комерційним банкам, інвестиційним фірмам і компаніям цінних паперів розвивати свою діяльність в інших стейтах. Це, на думку Президента, є конечним, щоб американські фінансові інституції стали ефективними та конкоруючими у всесвітньому маштабі.

ЗРОСТАЮЧА НАДВИШКА ТОВАРІВ з Китаю починає бути найважливішою перпоною у відносинах поміж цими двома країнами. Офіційні чинники Уряду президента Джорджа Буша та деякі члени Конґресу кажуть, що бодай частиною причиною цієї надвишки товарів є несправедливе використовування Китаєм торговельних законів ЗСА. Американські промисловці нарікають, що китайці збувають за низьку ціну свої вироби або продають їх за безцін, тобто нижче ціни виробу та крім того різними способами обходять американські закони ввозу, транспортуючи ці товари посередньо через інші країни. Республіканський сенатор з Пенсильванії Джан Гайнц заявив, що ці надвишки безумовно ведуть до погіршення взаємовідносин не тільки економічних, але й політичних з Китаєм. Всі ці проблеми винакають напередодні спірного питання перед Конґресом про відібрання Китаєві різного роду торговельних привілеїв і підвищення тарифи на біл. дол., — прибутків з іграшок, одягу та інших китайських речей, що їх та країна експортує до ЗСА.

ПРОВІДНИКИ НОВОСТВОРЕНОЇ опозиційної Демократичної партії в Албанії преконують ЗСА, щоб негайно встановити дипломатичні стосунки з комуністичним урядом у Тірані. Демократична партія — перша в Албанії опозиційна політична органзіація була покликана до життя всенароднім вічем у столиці країни Тірані 12-го грудня та затверджена урядом тиждень пізніше. Д-р Сали Беріша, співосновник Демократичної партії в Албанії у телефонічному інтерв'ю заявив, що унормування дипломатичних відносин з Америкою було б конечним потягненням якраз тепер і напевно додало б розмаху існуючим демократичним силам в Албанії. Дипломатичні зв'язки ЗСА з Албанією було перервано в 1939 році, коли італійські війська зайняли Албанію. У 1945 році представники Уряду ЗСА поїхали туди, щоби розглянути можливості поновлення дипломатичних сотсунків, але через сильні першкоди комуністичної влади їх було відкликано

М. ҐОРБАЧОВ ЗАДОВІЛЬНЯЄ ПРИМХИ КОНСЕРВАТИСТІВ І ГЕНЕРАЛІТЕТУ АРМІЇ

Москва. — Пресові аґентства, західні і совєтські та акредитовані в Москві кореспонденти продовжують вичерпно інформувати про дальший тяг нарад з'їзду народних депутатів і про зміни, які наступили і наступатимуть далі на кремлівському олімпі. Як ми вже повідомляли у „Свободі" з 27-го грудня, каґебісти постаралися прочистити шлях для генерального секретаря ЦК КПСС і президента з диктаторськими повновластями Міхаїла Ґорбачова, пославши контроверсійного голову Ради Міністрів СССР Ніколая Рижкова до шпиталю із „серцевою атакою", яка, як заявив „спеціяліст" від закулісних справ Ґорбачов, не загрожує його життю. В кожному разі „хвороба" Рижкова пахне партійно-каґебівським скандалом.

Про „хворобу" Рижкова повідомив депутатів сам М. Ґорбачов, пославши при тому Ґеннадія Янаєва, як пізніше виявилось, його кандитата на віцепрезидента, пояснити кореспондентам, що Н. Рижков, не зважаючи на легку атаку серця, ледве чи зможе повернутися до політичної діяльности, особливо тепер коли кожна офіційна особа мусить поборювати психологічний тиск народу у зв'язку з політичною і економічною кризою в СССР.

Депутати вислали Н. Рижкову телеграму співчуття і його кар'єра, правдоподібно, на цьому закінчиться. За свою кар'єру партійного і державного лідера Ґорбачов, як виглядає, буде продовжувати боротьбу. Наприклад, коли депутат з Російської федерації Александер Оболенський поставив в ультиматичній формі вимогу, щоб М. Ґорбачов вибрав один з двох постів — генерального секретаря ЦК КПСС чи президента СССР, останній заявив і рівночасно відкинув ультиматум Оболенського кажучи, що він не бачить чому партійний генеральний секретар і президент не може служити інтересам народу. „Все, що ми тут обговорюємо і приймаємо робимо в інтересах народу (навіть не народів). Президент СССРароґантно засудив і відкинув пропозицію невеликої політичної групи соціял-демократів, яку на форумі з'їзду репрезентує Оболенський.

Після короткої перерви совєтський „суперпрезидент" вийшов з новою контроверсійною справою, а саме, запропонував обрати на пост віцепрезидента Ґеннадія Янаєва, 53-річного росіянани, члена КПСС, партійного функціонера „апаратчика", який свою політичну кар'єру завдячує Комуністичній партії. Під теперішню пору він є одним із секретарів ЦК КПСС. Відповідаючи на питання одного з депутатів чому він не висунув кандидатуру на цей пост Едуарда А. Шеварднадзе, колишнього міністра закордонних справ СССР, М. Ґорбачов відповів, що на це питання може відповісти сам Шеварднадзе, який недавно зрезиґнував добровільно з важливого державного посту, виявляючи тим самим незацікавленість у дальшій політичній праці. Він (Ґорбачов) категорично відкинув натяки депутатів, що висунений кандидат (Янаєв) означає зміну політичної лінії, перемогу консерватистів і генралітету армії та КҐБ. Не зважаючи на настерливість Ґорбачова і багатьох інших консервативних депутатів, Янаєву забракло 38 голосів для вибору і він перепав у першому голосуванні. Покищо не відомо, чи партійна мафія, до якої безсумніву належить сам М. Ґорбачов, буде висувати Янаєва, ще раз і при допомозі тиску та фальшування голосування добиватися його потвердження.

Очевидно, уподібнюючись до опінії М. Ґорбачова, Янаєв не зґоджувався з філософією Е. Шеварднадзе, що прихильники твердого кулака починають здобувати ґрунт під ногами і владу на Кремлі. Другий гіпокрит з кремлівської ієрархії Владімір Крючков далі виправдується за його напади на західніх „імперіялістів", боячись, правдоподібно також за свій пост з якого, для вигоди і заспокоєння Заходу, можуть його легко осунути.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ СССР Міхаїл Горбачов перестеріг керівників Молдови, що вони „граються з вогнем", розпалюючи у республіці міжнаціональні конфлікти. Він заявив, що коли до 10-ох днів не буде наведений порядок М. Горбачов застосує дані йому з'їздом депутатів уповноваження. Очевидно, совєтський Генсек не виявив своїх прихованих методів, але поінформовані особи на Заході кажуть, що він накаже ввести до Молдови додаткові частини військ КҐБ і проголосить вийнятковий стан. Ґорбачов гостро виступив проти формування на території Молдови „двох республік", акту, який не є згідний з конституцією СССР.

В ПОБЛИЗУ БІЛГОРОДУ трапилася одна з поважніших на території СССР залізнодорожня катастрофа. Вибухла з невідомих причин цистерна з природним газом. Силою вибуху було скеровано льокомотиву одного з бічних поїздів на рейки, якими у противну сторону ішов інший пасажирський поїзд. У висліді зудару двох поїздів наступила пожежа у висліді якої загинуло сім осіб, а 48 були поранені. Урядова комісія розпочала слідство випадку, щоб встановити, як дійшло до вибуху газового збірника.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР НОРВЕҐІЇ Гро Гарлем Брунтлянд висловив жаль з приводу резиґнації міністра закордонних справ СССР Едуарда А. Шеварднадзе і заявив, що европейські країни надіються на продовження совєтської зовнішньої політики репрезентованої Шеварднадзе. Норвезький прем'єр підкреслив, що в роках урядування Шеварднадзе зовнішня політика Совєтського Союзу була настільки поміркованою, що вона уможливила співпрацю Сходу і Заходу на принципах повного пошанування одні одних та в користь демократії і пошанування прав людини.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до новоствореного Фонду Відродження України — УНС вплинуло від членів УНС до середи, 26-го грудня, 5.537 чеків — дивіденд, відсотків від борґових зобов'язань і добровільних датків на суму

140,756 75

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to

Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Свято миру й атмосфера війни

Різдво Христове — це свято миру. Але Різдво у грудні 1990 року проходило у світі під знаком остраху перед вибухом страхітливої війни та в атмосфері приготувань до неї. Про мир говорив Папа Іван Павло II у своєму традиційному зверненні „Урбі ет орбі" — до світа й міста, — стурбований, благословив і благав, щоб Господь зберіг мир. Про мир говорив кардинал Джан О'Коннор, архиєпископ Нюйоркської архиепархії, опівночі у соборі св. Патріка в Ню Йорку з понеділка, 24-го на вівторок, 25-го грудня. Молитва за мир лунала з усіх католицьких проповідниць. Державні лідери не могли відірватись думками від ситуації, в якій центральною проблемою є можливість війни Америки і її союзників проти малого, але до зубів узброєного Іраку. На кілька днів перед Різдвом прилетів до Вашінґтону новий прем'єр Великобританії, наступник Марґарет Тачер, Джан Мейджор. Стоючи перед журналістами поруч із президентом Бушем, він заявив, що Великобританія надалі буде союзником і приятелем З'єднаних Стейтів та що у відношенні до Іраку Британія стоїть на становищі, що відтягнення іракських військ з частини Кувайту не розв'язав би проблеми, бо Саддам Гуссейн мусить звільнити ввесь Кувайт. У свою чергу Саддам Гуссейн виступив з новою погрозою: якщо Америка розпічне збройні дії проти Іраку, Ірак негайно заатакує Ізраїль. Ізраїльський прем'єр Їцак Шамір відповів, що Ізраїль приготований на атаку від Іраку та дасть негайну відсіч. Фактом є, що вистрелена з території Іраку смертоносна ракета може буквально впродовж кількох хвилин поцілити Тель-Авів та що, з другого боку, Ізраїль має атомову зброю і може нанести Іракові руїну...

В останньому тижні перед Різдвом впродовж п'яти днів у пустині Савдійської Арабії перебували секретар оборони Ричард Чейні і голови шефів штабу збройних сил генерал Колін Павелл. Їхні промови і їхні розмови з вояками, безумовно причинилися до скріплення моралі біля півмільйонової армії в арабській пустині. Напередодні Різдва президент Джордж Буш переслав тим воякам Різдвяний привіт. Він гарно і правильно заявив, що за всіма тими молодими мужчинами і жінками в уніформах ген далеко від батьківщини стоїть не тільки їхній народ і рідний край, але й історія, яку вони творять. Чудо сучасної техніки, якого не всилі розуміти ляіки, дозволило, що ту промову Президента, виголошену у Білому Домі у Вашінґтоні, слухали сотні тисяч вояків через гучномовці ген далеко, за тисячі миль, у Савдійськоарабській пустині.

У нарадах двох найвищих поставлених лідерів Пентаґону, Ричарда Чейні й генерала Павела з старшинами в Савдійській Арабії говорилося про стан боєздатности зосереджених там американських збройних сил. Виринули сумніви, чи ті збройні сили здатні розпочати збройні дії проти Іраку 15 січня 1991, себто в ультимативний день, що його визначила Рада Безпеки ООН, щоб до того часу Саддам Гуссейн мирно відкликав свої війська з Іраку. Термін до 15 січня, буцім то, з військового погляду, надто короткий і треба його пересунути на половину лютого. Трохи дивно слухати такі комбінації, бо це небувала у всесвітній історії справа, щоб публічно, на ввесь світ, проголошувати терміни, коли має розпочатися війна! Тому треба ці комбінації приймати з великим сумнівом, дармащо „Ню Йорк Таймс" з 25 грудня 1990 року повідомляє в заголовку на 1-ій сторінці: „...війська не будуть готові заатакувати Ірак 15 січня"...

Війни, очевидно, ніхто не хоче. За проголошеними опитуваннями 60 відсотків американців є за мирну розв'язку конфлікту, тільки 40 відсотків за вирішення цього конфлікту збройною силою. Але не було такого прецеденту у світі, щоб ввесь народ мав вирішувати проблему війни-миру країни, бо для такого вирішування є обрана народом державна верхівка. Поруч з усіма проявами збройного поготівля все ще є проблиски можливого мирного залагодження конфлікту.

Микола Світуха

НА ШЛЯХУ ДО ПОВНОЇ ІНТЕҐРАЦІЇ ЕВРОПИ

II.

Натомість канцлер тепер вже об'єднаної Німеччини Гельмут Коль, який мусить рахуватися з історичними упередженнями слабших партнерів Европейської Спільноти відносно можливих політичних амбіцій об'єднаної Німеччини, є прихильником перетворення існуючого Европейського Парляменту, з його дотепер обмеженими мандатами, в справжнє всеевропейське законодатне тіло, яке мало б право вирішувати економічну і політичну майбутність об'єднаної Европи. Обі концепції мають своїх пропонентів і опонентів в інших країнах, при чому слабші партнери є більше схильні створити наддержавну структуру, яка ґарантувала б окремим державам ширші політичні права.

Окремою проблемою на шляху до повної інтеґрації є майбутній статус тих европейських країн, які дотепер не належали до Европейської Спільноти. Члени Европейської Асоціяції Вільної Торгівлі — відомої як ЕФТА — себто, Норвегія, Швеція, Фінляндія, Ісляндія, Австрія і Швайцарія — завжди присвячували велику вагу збереженню своїх суверенних прав і старалися втримувати невтралітет у минулих напруженнях між Сходом і Заходом. Австрія вже заявила своє бажання стати членом Европейської Спільноти, приймаючи всі випливаючі з такого статусу зобов'язання. Кандидатом в члени є також Туреччина, а в дальшому пляні — Швеція. Заяви про бажання стати членами Европейської Спільноти склали також Кипр і Мальта, хоч їхні шанси треба покищо вважати нереальними.

Дальшими потенційними кандидатами, початково на ще невиразно означеному статусі „асоціяції" з Европейською Спільнотою, будуть Польща, Мадярщина і Чехо-Словаччина за умовою, що вони зуміють перейти тяжкий етап перебудови своєї зруйнованої соціялістичним „експериментом" економіки та зможуть продемонструвати стабільність внутрішнього політичного устрою. Треба буде довшого часу, щоб при фінансовій допомозі Заходу була введена в тих трьох країнах далекойдуча приватизація засобів виробництва, модернізація індустріяльних підприємств, знесені обмеження на чужоземні капіталовклади, а також побудована ефективна банкова система в парі з урядовою стабілізацією вартости державної валюти.

Під зростаючим натиском з багатьох сторін відкрити двері для поширення членства Европейської Спільноти розглядається можливість „Европейського Економічного Простору", як форми асоціяції з Европейською Спільнотою тих країн, які ще не можуть, або не бажають стати її повними членами. В такому варіянті країни ЕФТА, плюс колишні сателіти, плюс Туреччина і можливо Кипр і Мальта, були б в статусі „асоціяції" з багатьма економічними користями, але без повних членських прав і обов'язків. Така розв'язка дала б можливість окремим країнам піднести рівень свого економічного розвитку до рівня потрібного для успішної інтеґрації в об'єднану Европейську Спільноту.

Чи реальні були б сподівання, що Европейська Спільнота зможе, чи точніше захоче, ще в цьому десятилітті серйозно розглядати можливість включення в свою поширену структуру України й інших сьогоднішніх „союзних" республік? Навіть припускаючи оптимістичний сценарій розвитку подій, себто за умовою осягнення повної політичної незалежности, перебудова господарсько-індустріяльної структури України, модернізація її засобів транспорту і комунікації, а зокрема засвоєння західних метод адміністрації підприємств і понять продуктивности праці і конкретности продуктів на звітовому ринку, — ввесь цей процес забере довгі роки. В цьому початковому етапі зусилля повинні бути спрямовані на взаємовигідні двосторонні угоди з безпосередніми сусідами України, на перебудування, на принципах вільного ринку, торговельних взаємовідносин з іншими республіками, з державами Балканського півострова, Туреччиною та іншими країнами Близького Сходу. Включення України в рамки „Европейського Економічного Простору" вимагатиме цілеспрямованих зусиль на протязі довших років за умовою демократичного і стабільного політичного ладу та нормалізації структури вільного ринку.

Потрібний буде подвійний приціл речників демократичних сил України: посередньо через уряди провідних европейських держав, які будуть зацікавлені допомогти своїм провідним підприємствам використати можливості поширити майбутні ринки збуту; і безпосередньо шляхом прямого контакту з сотнями чи тисячами провідних европейських фірм, пропонуючи їм вигідні, а зокрема конкурентні умови взаємної співпраці. Ділові зв'язки можна буде розвинути не одноразовими поверховними ефектами, але за умов створення взаємного довір'я і перспектив взаємної користи. Україна не може чекати на „запрошення" включитися в економічні процеси об'єднаної Европи. Довготривалий процес, в рамках якого зростаюче зрозуміння потенціялу України сприяло б виробленню альтернативних механізмів співпраці і допомоги, треба розпочати в найближчому часі.

Іван Ірлявський

У Свят Вечір

Летять роки... І знов, як сон,
Як бачене давно обличчя,
Навіє спогадів вогонь
Цей вечір таємничий.

Ах, скільки радощів старих,
Затаєних та не забутих,
Не збили нам прудкі вітри,
Ані завії люті.

В душі, наповненій чуттям,
Далекі загоряють свічі,
А дзвони грають — як і там —
В твоєму серці тричі.

І рвешся думкою в туман
Крізь далечини невідомі,
Туди, де манить рідний храм
Та світло твого дому.

І бачиш молодечий шлях
В село снігами над рікою,
На нім лишила ти в снігах
Дитинство з колядою.

Летять роки... І знов, як сон,
Як бачене давно обличчя,
Навіє спогадів вогонь
Цей вечір таємничий.

І. В.

Вірш і спогади

Цей гарний різдвяний вірш завжди приводить на думку минуле. От пригадується київська осінь і зима з 1941 на 1942 рік. У Києві перебував тоді автор цього вірша Іван Ірлявський. Працював у редакції літературного журналу „Літаври", головним редактором якого була відома поетеса Олена Теліга. Він — молодий поет, закарпатець, селянський син, його справжнє прізвище Іван Рошко. Відомий, як автор збірок поезії: „Голос Срібної Землі", „Моя весна", „Вересень" і „Брості". Належав до тієї когорти українських юнаків, які восени 1941 року вирушили з південних та західніх областей України — з Галичини, Волині, Закарпаття й Буковини — на звільнені від совєтської армії центральні землі, щоб допомогти у відбудові громадського життя. І незабаром почали діяти різні громадські й господарські установи. Ожила українська преса. З початком жовтня почав виходити в Києві часопис „Українське Слово", що його головним редактором став також закарпатець Іван Рогач, колишній секретар президента Карпатської України о. Волошина. В листопаді почав появлятися літературний журнал „Літаври" за редакцією Олени Теліги та Івана Ірлявського.

З початком жовтня створено в Києві Українську Національну Раду, як керівну громадську установу. На голову обрано проф. Миколу Величківського, а в склад Ради входили представники усіх земель соборної України.

Життя стало поволі наладнуватись, але німецьким окупантам це не було до вподоби і незабаром прийшов удар. Наказом німецької команди з 17-го листопада 1941 року Українську Національну Раду зліквідовано, а проф. Величківського заарештовано. Більшість членів Ради перейшла в підпілля, а чимало з них німці пізніше ув'язнили й стратили. Репресії ставали щораз більш жорстокі. У грудні того ж року ґестапівці запроторили у в'язницю і опісля розстріляли цілий склад редакції „Українського Слова": Івана Рогача, Петра Олійника, Ореста Чемеринського та інших. У лютому 1942 року така ж доля спіткала редакторку „Літаврів" Олену Телігу, її чоловіка Михайла Телігу та Івана Ірлявського.

Така була „політика" німецьких окупантів щодо будь-яких проявів українського національного відродження. Подібний режим панував також в інших містах України та й взагалі по всій Україні і з молодих очайдухів небагато залишилось в живих. А йшли вони в Україну не задля наживи і не задля слави, а задля ідеї, що в неї вірили.

Врешті не можна не згадати такої видатної постаті як Олег Ольжич. Він теж був тоді в Києві, брав живу участь у громадській роботі і втішався особливим авторитетом. Але мусів скриватися, бо німці за ним шукали. Згодом виїхав. У 1944 році ґестапівці таки його впіймали, посадили в тюрму і в червні того ж року закатували в таборі Сахсенгаузен. У томі часі Ольжич був заступником Голови Проводу ОУН полк. Андрія Мельника, який перебував у німецькому ув'язненні.

Так воно було. Здається не так давно, та ось уже з того часу років п'ятий десяток добігає. Летять роки.

О. Т.

КНИГА „ЛЕСЬ КУРБАС"

Такої великої книги про діяча українського театру другої немає. Навіть засновник українського театру Марко Кропивницький, про якого написано декілька монографій (Кирилюк, Йосипенко й інші) такої вичерпної книги про свою працю ще не діждався. Лесеві Курбасові довелося пройти важкий життєвий шлях, він загинув на засланні, немає точної дати смерти та й невідомо, де його могила, але його праця для українського театру не пропала, її віднайшли, простудіювали й ось про неї велика — більше ніж тисяча сторінок друку — книга, точно удокументована з відкликами до джерел, з покажчиками іменними і хронологічними, з фотографіями. Заслуга в цьому Українського Незалежного Видавництва „Смолоскип" ім. Василя Симоненка, а головно двох упорядників цього видання Валеріяна Ревуцького, що підготовив загальну редакцію, й Осипа Зінкевича, який подбав за здійснення цього випуску. Упорядники мали влегшену працю завдяки деяким вірним „курбасівцям", головно найкращому акторові Курбасового театру „Березіль" Йосипові Гірнякові та Ірині Стешенко, онуці Михайла Старицького. Це вони — Гірняк в еміґрації, а Стешенко в Україні — не тільки зберегли пам'ять про великого подвижника українського модерного театру, але зберегли матеріяли і документи про його монументальну працю.

Правильно сказав Йосип Гірняк у своїх „Споминах", що Лесь Курбас — „найбільша постать в історії українського театру і найтрагічніша постать в українському театрі". Життя Леся Курбаса позначене трагедією вже в генеалогічній лінії роду Курбасів. Прадід Леся Курбаса прийшов до Галичини з Литви і був управителем у панському дворі на Бережанщині. Його єдиний син Пилип був священиком. В отця Пилипа три сини: найстарший, як і батько, був священиком; у нього був син Зенон, але оба вони рано, померли, не залишивши потомства. Наймолодший син отця Пилипа Роман був адвокатом у Стрию і теж не прожив довго, помер бездітний.

Батько Леся Степан — це середущий син отця Пилипа Курбаса. З ним отець Пилип мав найбільше клопоту, та й життя отця Пилипа не було легке, бо скоро овдовів. Степан проти волі батька покинув у сьомому клясі навчання в гімназії і вступив до театру. Оженився він теж проти волі батька з акторкою Вандою Адольфівною Янович, яка походила з Чернівець і вісімнадцятирічною дівчиною почала виступати в театрі „Руської бесіди" у Львові. Степан Янович, — бо таке прізвище взяв молодий попович, — мав успіх у театрі: вибився у першорядних ролях, „Українська бесіда" вислала його на Наддніпрянщину для вивчення театру наших корифеїв, був довгий час режисером на нашій сцені. Та маючи всього 35 років, Степан Янович-Курбас важко занедужав нервовою хворобою і тоді з цілою своєю сім'єю переїхав до батька на парафію у Старому Скалаті, де прожив десять років нездібний до праці і де помер в 1908 році та й там і похований. У сім'ї Степана і Ванди Яновичів-Курбасів було троє дітей: найстарший син Лесь (у метриці Александер Зенон) і молодший Нестер, котрий помер від тифу дитиною ще в 1902 році, та сестра Надія, яка теж померла в дитинстві від туберкульозу ще до Першої світової війни. Тож Лесь Курбас — це останній моґікан з роду Курбасів. Пережила Леся Курбаса, його мама, Ванда Янович, яка померла, осамітнена й опущена, в Харкові в 1950 році, на 83 році життя. Такого ж довгого віку дожила й його дружина Валентина Чистякова (народжена в 1990 році в Петербурзі), яка померла теж у Харкові в 1984 році.

Книга „Лесь Курбас" має шість розділів. Після дослідної статті-студії, в якій на 60 сторінках театрознавець Валеріян Ревуцький подає мистецький шлях Леся Курбаса, перший розділ під назвою „Творчість Леся Курбаса", де зібрані його статті і листи, починаючи його статтею „На теми дня" про виставу п'єси І. Карпенка-Карого „Батькова казка" з другого числа тижневика Українського Театрального Організаційного Комітету у Києві „Театральні вісті" (1917 р.). У другому розділі „Сучасники про Леся Курбаса" подані статті і дописи та розповіді про діяльність Леся Курбаса, між ними праця про „Молодий театр" Юрія Блохина-Бойка та студія про „Березіль" театрознавця Петра Руліна, як і матеріяли до історії „Молодого театру" та відгуки на деякі вистави Леся Курбаса. Третій розділ присвячений театральному диспуту в 1929 році, в якому крім Курбаса взяли участь актор Гнат Юра, письменники Микола Куліш і Іван Кулик та інші, а проводив диспутом міністр освіти Микола Скрипник. Четвертий розділ, що має вимовну назву „Шлях на ешафот", подає виступи преси і партійних діячів проти Курбаса, між ними заступника народного міністра освіти Андрія Хвилі, таких партійних вельмож, як П. Постишев і П. Любченко, колеґ-письменників І. Микитенка й І. Кулика та й інших.

Розділ п'ятий подає про ув'язнення і смерть Леся Курбаса: тут велику части-

(Закінчення на стор. 6-ій)

Андрій Качор

СВЯТ-ВЕЧІР У МОЄЇ МАМИ

II.

Першим моїм кроком у виконуванні обов'язків господаря було принести до хати „діда", тобто невеликий, але чистий сніп пшениці. Ввійшовши з „дідом" до хати, привітав я маму, так як робив це мій тато, словами: „Христос ся раждає!"

— Славіте Його! — відповіла мама, і знову притиснула мене до грудей, усміхаючись і плачучи одночасно.

„Діда" поставили ми на покутті, колоссям догори, під образом Божої Матері з малим Ісусиком на руках. Ставлячи діда, мама мені тоді побажала: „Дай Боже, нам ці свята щасливо відсвяткувати і до Нового Року дочекати, а від Нового Року до Богоявлення, від Богоявлення до Воскресення, від Воскресення ще сто літ, поки Пан-Біг призначив вік, хто є в тому домі!"

Після цього я пішов до стодоли за дідухом — це великий окуліт (кілька снопів разом) соломи, який мама допомогла мені принести до хати і розстелити на доливці. Це й був цей наш традиційний „дідух". На ньому діти радо бавляться впродовж свят, а старші на ньому „відпочивають", поклавшись і застеливши його перед тим якоюсь рядниною.

Дідух — це, мабуть, символ багатства, або символ предків-дідів. Моя мама не вміла мені значення дідуха вияснити. А коли я спитав, нащо стелимо дідуха на чисту доливку? — Мама відповіла мені коротко: Так робили мої батьки, діди, так робив твій тато і ти так роби, бо треба. Хіба ж це не гарно? Христос також народився на соломі, в стаєнці, у Вифлеємі..." На кінець я приніс ще в'язку сіна, яке мама розложила тонкою верствою на столі, накриваючи його білою скатертю-обрусом. Щойно після цього мама поставила на краю стола три пшеничні хліби у формі трикутника (два як підстава, а один наверху, які мали символізувати Пресвяту Трійцю. Перед хлібами поставила свічку, просфору і трошки меду на тарілці до просфори. Відтак розложила накриття на [illegible] осіб і... сіла та сумно прошепотіла: Боже! Невже ж ми тільки вдвох будемо вечеряти?.. Хто ж нам сьогодні заколядує? — промовила ніби до мене, ніби сама до себе. Ох! Якби був тато, говорила, він нам заколядував би так гарно, гарно... (Тато належав до тих останніх сільських дяко-учителів і був в селі у великій пошані). І мама, наче забула про Свят-Вечір, почала мені розказувати про тата. Як він молодим учив у школі, на дяківці, співав у церкві, а найбільше любив майструвати: будувати доми, робити меблі і... оправляти книжки. Сам мав велику бібліотеку — всі видання „Просвіти", Т-ва М. Качковського, оо. Василіян і інші (пізніше я робив облік батькових книжок, їх було коло 1000 чисел, зокрема дуже багато календарів. Цілу цю бібліотеку відтак знищили поляки в часі пацифікації) та любив голосно читати для мене, говорила далі мама, і для людей. Він дав початок для заснования читальні „Просвіти" в Борщовичах, а йому відтак допомагали учитель Клим Утриско і о. Сенів.

Оповідаючи, мама наче призабула про Свят-Вечір, про свята, мандруючи споминами по минулому. А я слухав мов зачарований... Так гарно мама мені ще ніколи не оповідала про тата, про себе, про людей мені знаних з найближчої родини...

• • •

Цю нашу гарну розмову перервали якісь колядники, що грімким голосом колядували під вікном:

„Нова радість стала, яка не бувала:
Над вертепом звізда ясна світу засіяла".

Мама мов прокинулась зі сну. Кинулась до вікна, а далі в двері, скрикуючи:

— Андрійку! Це ж тато приїхав!

І справді в хату ввійшов тато, але не той, що я його знав, у військовій уніформі. Ну, просто жовнір, а не тато. Він привітався з мамою, яка і сміялася, і плакала з радости, привітався зі мною і питає, чи ми приймемо в хату ще одного подорожнього на нічліг. А коли мама притакнула, тато відкрив двері і впровадив... брата Миколу. Тут мама не витримала і розплакалася як мала дитина. Щойно по хвилі прийшла до себе, коли тато і брат, даючи нам гостинці — мамі хустку, якийсь матерял на спідницю, мені цілу пачку шоколяди і мішочок цукерків, а крім цього, витягнули пляшку вина і якусь добру горілку та почали жартувати і оповідати про себе. Тато, ідучи у відпустку через Радехів, зустрів там несподівано брата Миколу. При зустрічі був його комендант відділу автодрезин у Холоєві. Він, зворушений такою зустріччю, пустив брата на п'ятиденну відпустку на свята. І от, вони разом приїхали „з колядою", до своєї мами... Микола був підстаршиною, і мені найбільше подобалося в його однострої „кутасик" при багнеті і його шкіряна куртка.

• • •

У цей Свят-Вечір ми засіли до спільної Свят-Вечері дуже пізно... Я сів за столом побіч тата, Микола — побіч мами. Тато засвітив свічку та каже: „А тепер помолімся". І голосно проказав „Отче наш". Ми всі хором за ним повторювали. Відтак тато взяв просфору, відкраяв п'ять кусочків, помазав їх медом і промовив так, як колись давніше він це робив: „Христос ся рождає!" Мама і ми з Миколою відповіли: „Славіте Його!" Відтак тато почав складати бажання кожному зокрема — мамі, Миколі, мені, даючи кусок просфори кожному, а п'ятий кусок клав на тарілку і сказав: „Це для Ілька, щоб Бог дозволив йому перебути всі воєнні страхіття в Італії". Відтак всі ми бажали татові, який після побажань затягнув басом, а Микола тенором:

„Бог Предвічний народився
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій ввесь,
І утішив ся!"

А далі була вже Свят-Вечеря. Починали рибою, яку тато і Микола „підливали" цією горілкою, що самі привезли, мама тільки пригубилася до келішка, як казала, для „випадає", а мені казали, терпи, козаче, як підростеш, то й тобі дамо.

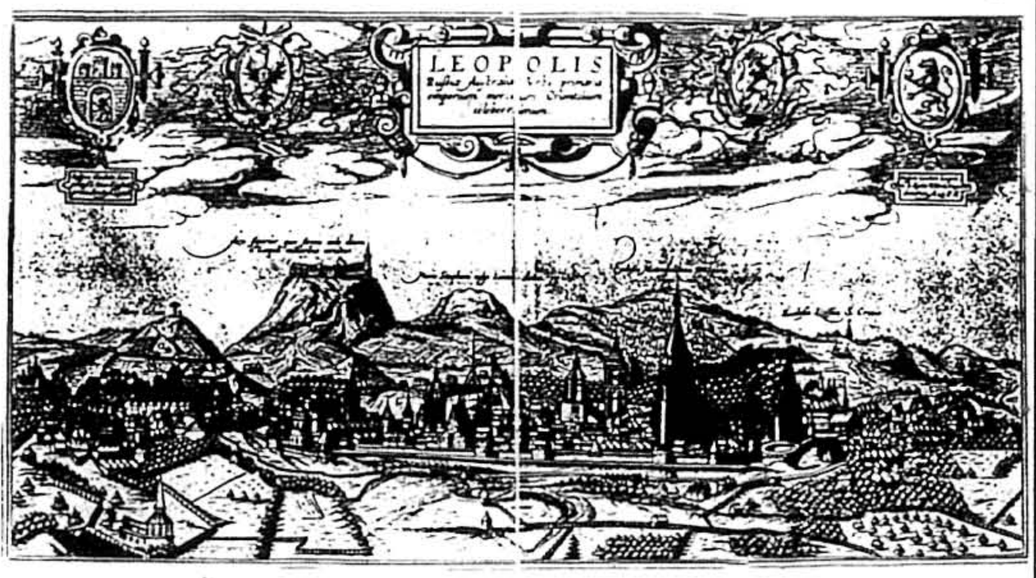
Після риби мама подала борщ, далі припрошувала до капусти і грибової юшки, хто любить, потім принесла

(Закінчення на стор. 6-ій)

Знахідка, яку хотів би мати у своїй колекції кожний музей

Олена Стефаник подарувала до колекції образотворчого мистецтва Українського Музею в Ню Йорку рідкісну ґравюру Й. Г. Гаффнера „Загальний вигляд Львова кінця XVIII ст". Цінність цієї ґравюри не лише у тому, що це мистецтво мідьориту кінця XVIII століття, але також у тому, що вона має надзвичайно важливе історичне значення. На ґравюрі зображена Західня частина середньовічного Львова. Деталізовано і чітко відтворений середньовічний мур із оборонними спорудами та архітектура міста.

У 1975 році у Львові з метою охорони, вивчення та популяризації історії та мистецтва міста створено Державний Історико-Архітектурний Заповідник, куди увійшла забудова на території давньоруської та середньовічної частин міста. Очевидним є те, що і ця ґравюра стала у пригоді, щоб уточнити межі середньовічної частини. Незабаром після організації музею-заповідника розпочалась часткова реставрація і консервація княжої та середньовічної частин міста. І в цьому відношенні мідьорит Й. Г. Гаффнера зробив певну послугу своєю документальністю. Як правило, таких відбиток мистець робив мало. За два століття їх кількість ще зменшилась. У Львові цей твір зберігається у фондах відділу мистецтва Львівської Наукової Бібліотеки АН

Й. Г. Гаффнер. „Загальний вигляд Львова кінця XVIII ст.", XVIII ст., папір, мідьорит

УССР ім. Василя Стефаника. Мені важко назвати точну цифру збережених примірників, але залишилось їх обмаль. У нашому ж музеї оригінальних ґравюр того часу немає. Це перший експонат з XVIII ст. у музейній колекції образотворчого мистецтва. Очевидно, коли мрія музейників і вболівальників українського мистецтва здійсниться, і у Ню Йорку постане музей, який дійсно достойно репрезентуватиме українське мистецтво, то ця ґравюра займе почесне місце у новій експозиції. А така експозиція, щоб показувала людям надбання нашої культури, вкрай необхідна музеєві. Наш святий обо'язок популяризувати українське мистецтво на рівні професійного музейництва достойно, із знанням справи. А як багато ще треба для цього: і місце для експонатів і самі експонати. Для цього, щоб створити експозицію, яка характеризувала б хоча якийсь короткий проміжок часу нашої культури, необхідна велика і вперта праця у всіх ділянках музейництва: збиральницької роботи, наукової систематизації і опрацювання експонатів. Такий музей наразі мрія для нас, але до цього наші стремління.

Даруючи той, чи інший експонат до нашої колекції, люди повинні знати, що ми належно збережемо їх для великої експозиції у новому будинку.

Ми вдячні Олені Стефаник за рідкісний експонат, який вона зберегла і подарувала Українському музеєві у Ню Йорку.

Стефанія Гнатенко

Відзначення Золотого ювілею з дня одруження протопресвітера о. Степана Біляка та паніматки Олени

День 14-го жовтня цього року був надзвичайною подією для протопресвітера отця Степана Біляка, його паніматки Олени та цілої парафії Святого Миколая, яку очолює отець Степан в Купер Сиіті на Східньому березі Фльориди. В цей день вони відзначили золоту річницю — 50-річчя одруження панотця Степана з паніматкою Оленою.

Відзначення почалось Службою Божою, в якій поруч Отця-настоятеля взяв участь протопресвітер Михайло Борисенко з західнього берега Фльориди. Після Служби Божої о. Михайло відправив Молебень за здоров'я Ювілярів та подякував за довголітню 47-річну працю для добра Української Автокефальної Православної Церкви та її численних громад, у яких вони були духовними батьками. Після Молебня парафіяни гаряче вітали Ювілярів з золотою датою, бажали їм щастя й здоров'я, а хор під диригуванням Осипа Головацького гримів багатоголосим співом „многії літа". Як і завжди, протягом останнього року Панотець та Паніматка заходилися біля пакування необхідних для Богослуження речей, бо громада є в „наймах" у місцевій єпископальній церкві Святого Івана, доки не збудує свого нового храму. Сестриці, як і завжди, частували всіх кавою, знайомились із гостями з півночі — і все відбувалося за давно укладеним порядком, бо начебто не виявляло причини загадкових усмішок і радісних перешіптувань парафіян. На паркувальній площі парафіяни щось один другому розповідали, давали якісь інструкції і швидко зникали в невідомому напрямку. Тим часом донька ювілярів пані Ірена Туртяк з чоловіком, як і завжди допомагали Отцеві та Паніматці скласти всі церковні речі до авта і дораджували, як найшвидше дістатися о. Михайлові Борисенку до помешкання Отця, а тоді до ресторану, де пані Ірена замовила приватну вечерю для Ювілярів та їхнього гостя. Можливо, що Отцеві і Паніматці було трохи сумно сьогодні, що крім побажань і щирих привітань громада не мала можливости на спільне свято, бо власна церква і заля не будуть скінчені до січня місяця. Але почуття радости за нову будову, вже третю в їхньому спільному житті, товариство близької родини і доброго приятеля о. Михайла — напевно повернули їм добрий настрій: вони радісно прощалися з тими, хто забарився ще на паркувальній площі, і на тому, здавалося, закінчилася урочиста частина такого дорогого дня.

Тим часом парафіяни замість того, щоб поспішати додому, попрямували до одного з кращих ресторанів Форт Лодердейлу — „Тропічні Акри". Там чекала на них по-весільному вдекорована заля, яку прибрали Іванка Богданів та Соломія Собчак. Збоку біля головного стола стояв великий весільний, з молодою ляльковою парою на вершку торт, який змайструвала пані Іванка, — а на головному столі пишався традиційний весільний коровай, прикрашений мі-

Отець протопресвітер Степан Біляк з дружиною Оленою в день Золотого Ювілею подружжя.

ніятюрними жайворонками роботи Валентини Полярної. В залі звучали пробні ноти музик і співаків, церковного диригента Осипа Головацького, Євгенії Короленко та Казиміра Короленка. Біля дверей службовці ресторану направляли звукову систему, а біля головних вхідних дверей залі вишикувалися з традиційним хлібом, сіллю та двома келихами вина Людмила Доброноженко від Сестрицтва Святої Ольги, Леонід Гусак від Управи парафії та Іванка Богданів з орхідеями для Ювілятів. У залі панував весільний настрій і тільки часом тінь сумніву хмарила веселі обличчя: „Невже хтось проговорився?". Раптом хтось повідомив, що вже приїхали і прямують до ресторану. Ще за хвилину товариство на чолі з отцем Степаном та паніматкою Оленою були в ресторані, і розпорядчиця повела їх до начебто наперед замовленого столу. Стіл виявився біля самих дверей великої залі, але замість запрошення сідати розпорядчиця ввічливо розкрила двері залі, звідки залунало українське „Многая Літа!". Заля була виповнена парафіянами, друзями, гостями зблизька й здалеку. Традиційна зустріч хлібом, сіллю і вином, орхідеї, урочистий спів, кіносвітла, блискавки фотоапаратів, сотня усмішок, — все це було видимою несподіванкою для щиро зворушених Панотця та Паніматки.

Офіційне святкування розпочав о. Михайло молитвою. Голова парафії Леонід Гусак, який провадив програму свята, накреслив спільний життєвий шлях дорогих Ювілярів, який був тісно зв'язаний з священицькою діяльністю отця Степана. Цей шлях почався під грім Другої світової війни в окупованій німцями Чехо-Словаччині, на руїнах зруйнованої незалежности срібного Закарпаття, сином якої є отець Степан. Паніматка Олена, з дому Дорошенко, була донькою батьків з Великої України, яким гостинна Чехо-Словаччина дала притулок.

Доля простелила молодій парі важкий шлях, який йшов через Німеччину, де отець Степан бун настоятелем або священиком православних парафій у Берліні, Ґослярі, Галендорфі та Райнсі, аж до Північної Америки, де він очолив свою першу парафію в далекій Оклагомі. Замість вірних з космополітичних та індустріяльних околиць Америки, де переважно поселювалися наші люди, їх зустріли чесні землероби, які знайшли собі нову батьківщину під палким сонцем родючої, але суховійної Оклагоми. Безпосереднім завданням громади було збудувати церкву та будинок для настоятеля. Тоді ще не снилося і не уявлялося молодій парі, що на їхньому віці ще прийдуть будови катедри у Філядельфії й прекрасної церкви в соняшній Фльориді. З напливом нової еміґрації з Европи кількість наших парафій зросла драматично, тому отця Степана було призначено очолити велику громаду Святого Михаїла в Міннеаполісі. Далі прийшли парафії у Вунсакеті на Ровд Айленді, громада в Пасейку та настоятельство в митрополичній Катедрі Святого Володимира у Філядельфії, де о. Степан і паніматка Олена були улюбленими Настоятелем і Паніматкою протягом 18-ти років. У 1963 році отець протопресвітер Степан був нагороджений Митрополитом Іоаном митрою за взірцеву пастирську діяльність, а в 1972 році Святіший Патріярх Мстислав нагородив отця Степана саном протопресвітера. 1981 року отця Степана на Церковному Соборі обирають Головою Консисторії. До цього часу він був заступником голови Консисторії, деканом Філядельфійської округи та дорадником Української Православної Ліги. Вибір на голову Консисторії означав новий переїзд і нові завдання. Замість заслуженого відпочинку, на який давно заслужили Ювіляри, отець Степан прийняв запрошення стати настоятелем тоді Маямської парафії. Демографічні зміни в місті та серед вірних парафії вимагали перенесення церкви до Бровард повіту. Так, як і сорок років тому в Оклагомі, панотець Степан та паніматка Олена несуть на собі тягар незручностей, зв'язаних з браком власної церкви. Громада свідома цього, і тому не дивно, що на Золотий Ювілей вона все зробила, щоб висловити свою вдячність і шану своєму настоятелеві о. Степанові та паніматці Олені. Отець Степан завжди пов'язував свою душпастирську працю з загальногромадською працею для української громади. Він був активний в Головному Уряді Українського Народного Союзу, бере участь у праці УАКР (Української Американської Координаційної Ради) та очолює голівудську Раду підтримки Руху.

Після слова голови Церковної управи, вітали Ювілярів представники УНСоюзу М. Маринюк і від УАКРади в Маямі пані Л. Маринюк. Біля 50-ти письмових привітів було прочитано під час бенкету. Привіти були від Консисторії, від Головної Екзекутиви Українського Народного Союзу, від Катедри Святого Володимира у Філядельфії, від окремих катедральних організацій, від багатьох місцевих і колишніх парафіян, дослівно — з усіх кінців Америки. Всі вони вітали щасливих Ювілярів та бажали їм всього найкращого. Парафія та парафіяни обдарували Ювілярів подарунками, а завжди щедрі Панотець і Паніматка передали всі грошові подарунки на будівельний фонд нового храму.

Потім відбулося традиційне розрізання величезного весільного торта, парафіяльний хор співав „Многая Літа" і здавалося, що життєве колесо повернулося назад на п'ятдесят років, коли Ювіляри й багато гостей були ще молодими людьми, повними надій і віри в майбутнє. Осип Головацький разом з Євгенією Короленко у супроводі К. Короленка виконали присвячену Ювілярам пісню „В гаю зеленім" та інші популярні сьогодні і колись пісні. Віра Василевська прочитала власну віршовану гумореску, спеціяльно написану для цієї нагоди. Охочі до танців кружляли під улюблені мелодії, і здавалося, що приємному й щасливому настроєві не буде кінця. Напевно саме так почували себе щасливі Ювіляри в день свого шлюбу. Перед кінцем офіційної програми зворушені й щасливі отець Степан та паніматка Олена подякувала Всемогучому Богові за його ласку й милість до них і їхньої родини та щиро дякували всім організаторам, працівникам і учасникам цього чудового свята. Офіційно бенкет скінчився молитвою отця Михайла, довголітнього настоятеля сусідньої парафії у Філядельфії, співробітника по Консисторії та особистого приятеля Ювілярів.

Коли прийшов час на „До побачення!", у всіх учасників було весело на серці, кожний почував себе щасливим так,як це буває на справжньому весіллі.

Управа Парафії

Листопадові роковини в Кергонксоні

Кергонксон, Н. Й. (Р. Б.) — Заходом місцевих відділів УАКРади і УККА відбулася тут, у неділю, 11-го листопада, святочна академія для відзначення 72-их роковин Листопадового зриву.

Після Служби Божої і Панахиди за померлих героїв, яку відправили настоятель парафії УКЦ св. Трійці о. Мар'ян Струць і о. канонік Еміліян Шараневич, у якій виступали члени місцевої станиці комбатантів із своїми прапорами, відбулася у вщерть заповненій церковній залі святочна академія.

Заступник голови УККА Микола Вітенко, відкриваючи академію, привітав присутніх і підкреслив, чому відзначаємо кожного року Листопадовий чин.

Святочне слово виголосив о. канонік Еміліян Шараневич. У своїй дуже змістовній доповіді він змалював міжнародну ситуацію того часу, обставини, серед яких відбувся Листопадовий чин, назвав видатних діячів того часу, розповів про історичне значення 1-го листопада, про причини трагедії і що для наших міркувань залишив нам чин Першого листопада.

Перше листопада, у якому галицькі українці виявили свою волю жити самостійним життям у своїй незалежній державі, було відгуком подій на східньоукраїнських землях в 1917—1918 роках. Універсали Української Центральної Ради викликали захоплення серед галицьких українців.

Перетворений з існуючої тайної військової організації Військовий комітет зорганізував нашу збройну силу, що в тому часі нараховувала 1,400 вояків. Вправді з військової точки погляду переворот був зразково проведений у Львові, але наші вояки були переважно діти села, які зовсім не орієнтувалися у великому місті, а поляки маючи поміч з Кракова і Варшави, виступили збройно, втягаючи до акції теж жіноцтво і підлітків, які скрито стріляли в наших бійців, неприготованих на такі напади. Єдина наша формація Січові Стрільці були поза Львовом і Галичиною і через саботажі польських залізничників спізнилися з приїздом до Львова. Наша поміч українським військам з краю була замала. Згодом полякам на допомогу прийшла з Франції знаменито озброєна Антантою армія Галлєра і тому, за стрілецькою піснею, „встоятись не було сили".

Хоч Перше листопада закінчилося трагедією, це подія всеукраїнського значення, хоч би тому, що галицька волость протягом століття перед Першою світовою війною відіграла ролю духовно-культурного П'ємонту для всієї української землі. Перше листопада — це знаменна дата в історії Західньої України, бож тоді й зелена Буковина і довго гноблене мадярами срібне Закарпаття виявили свою непохитну волю жити самостійним державницьким життям і делеґували своїх представників у праці Національної Ради Західньо-Української Народної Республіки. Без Першого листопада 1918 року не було б 22-го січня 1919 року, проголошення всіх земель України в одну самостійну і соборну українську державу.

Отже Листопадовий зрив у Галичині є не тільки обласним, галицьким чином, але це подія соборницька, бо Галичина пішла за прикладом своїх наддніпрянських братів, котрі протягом кількох місяців пройшли еволюцію від автономізму через федералізм до самостійництва.

Досвід минулого каже нам бути розумними в діях тих процесів, які тепер проходять в сучасній Україні на шляху до повного усамостійнення.

У мистецькій частині програми виступили: юнак Андрій Кейд, учень школи українознавства, який продеклямував вірш І. Савицької „За тих, що впали", мішаний хор „Золотий гомін" під дириґентурою д-ра О. Волянського виконав пісню „Накрила нічка", сл. і муз. Р. Купчинського, гарм. Миколи Колесси.

Марія Підлуська замість своєї хворої доні Ліди рецитувала вірш І. Савицької „Листопад". І знову хор „Золотий гомін" виконав дві пісні: „Журавлі", сл. Б. Лепкого, муз. Л. Лепкого, гарм. О. Кошиця, і „Ой у лузі червона калина", стрілецька пісня, муз. Ф. Колесси.

Програмою свята провадив д-р О. Волянський, голова відділу УАКРади, який подякував виконавцям за їх вклад і працю.

Національним славнем закінчено цю успішну академію.

Треба відмітити дуже відрадне явище, що наша громада зріло і по-державницькому підходить до справ відзначування наших національних свят, що повинно стати поштовхом і добрим прикладом для інших.

В УКРАЇНІ ВШАНОВУЮТЬ Б. ЛЕПКОГО

В серпні 1990 року відслонено пропам'ятну таблицю на неповно-середній школі в Жукові на Тернопільщині, імени Богдана Лепкого.

Учениці школи імени Богдана Лепкого вітають хлібом-сіллю гостя з Америки д-ра Романа Смика. Поруч лікаря стоїть Василь Подуфалий, учитель і організатор святкувань у пошану Б. Лепкого.

В тернопільській області Західної України у селі Жуків, де проживав у родині батька о. Сильвестра Лепкого Богдан Лепкий, відомий поет і письменник, тепер ідуть усі можливі заходи, щоб утривалити там ім'я його, яке довгі роки було небажане, а твори заборонені.

У Жукові іменем Б. Лепкого названо тепер середню школу та відслонено в присутності родича письменника, д-ра Романа Смика, пропам'ятну таблицю, а в місцевому музеї у Бережанах влаштовано „Куток Б. Лепкого".

Про цю подію писала місцева газета „Нове життя", зокрема про відслонення таблиці на школі, що носить тепер ім'я Б. Лепкого. З допису довідуємося, що літературний місячник „Дзвін" у Львові буде містити частини роману „Мазепа" Б. Лепкого, який сьогочасним читачам в Україні зовсім невідомий.

Як описує автор репортажу В. Савчук, відслонення таблиці відбулося дуже урочисто, племінникові поета д-р Р. Смикові надано в часі святкувань звання Почесного мешканця села Жукова, він промовляв зворушений біля школи, а відтак населення з хоругвами вирушило на місцеве кладовище, де відправлено панахиду на гробі батька Б. Лепкого, св. п. отця Сильвестра.

Багато праці для привернення слави нашого письменника і поета вложив учитель місцевої школи і заступник голови районного Товариства Української Мови ім. Т. Шевченка Василь М. Подуфалий, який у цьому році видав три книжечки із стрілецькими піснями, а це: „Повік не зів'яне" із піснями Михайла Гайворонського; „Чуєш, брате мій" із піснями Лева Лепкого, брата Богдана, і „Як з Бережан до Кадри" із стрілецькими піснями Романа Купчинського. У кожній із чепурно виданих книжечок є довший вступ В. Подуфалого із знімками корифеїв стрілецької музи та інформаціями про них.

Було радісно довідатися, що земляки Богдана Лепкого з таким пієтизмом тепер відзначують його пам'ять і згадали також 9-го листопада День його народження.

Зустріч УЛТПА з міністром здоров'я України

Чикаґо (П. П.) — У середу, 21-го листопада, члени Управи Українського Лікарського Т-ва Північної Америки (УЛТПА) мали нагоду гостити в Чикаґо міністра здоров'я України д-ра Юрія Спіженка і його секретаря д-ра Максима Драча.

Господарем зустрічі, що відбулася в готелі Фейрмонт, була голова УЛТПА д-р Лідія Клодницька-Процик і в ній взяли участь: голова Світової Федерації Українських Лікарських Товариств д-р Ахіль Хрептовський з дружиною, члени Управи цієї світової організації, як теж крайової Управи (УЛТПА) з редактором „Лікарського Вісника" д-ром Павлом Джулем з Дітройту, д-ри С. Дудяк і І. Ґалярник з Висконсин, індустріялісти І. Вислоцький і В. Бачинський.

Спеціяльним гостем, що прибув разом з д-ром В. Марчуком був д-р Говард Ґлесфорд, директор шпиталя в Гінсдейлі (біля Чикаґо). Прибув він на цю зустріч, щоби особисто познайомитись з міністром здоров'я України та обговорити з ним основні форми ме-

Д-р Клодницька-Процик вручає медичну книжку УЛТПА д-рові Ю. Спіженкові.

дичної допомоги Україні. А в пляні допомоги д-ра Глесфорда є задум вибрати в Києві один шпиталь, у якому можна би організувати постійний перевишкіл медичного персоналу в найновішій медичній технології. Він теж хотів би активно включитись у справу лікарської допомоги пошкодженим у чорнобильській катастрофі.

У своєму виступі Ю. Спіженко висловив вдячність Управі УЛТПА за цю особливого значення зусріч і зупинився над найбільш актуальними проблемами сучасної медицини в Україні. Він вказав на велику смертність новонароджених немовлят та зріст захворювань в наслідок чорнобильської аварії. У сучасний момент медична допомога Україні, як і технологічна, незвичайно потрібні. Він звернув увагу на те, що в Україні є багато працівників з колишньої мілітарної індустрії, які, відповідно перешколені, можуть переключитися на високоякісне виробництво медичних інструментів чи апаратів. Іноземні фабриканти напевно зможуть у відповідний час ними покористуватись. Було б теж побажано, щоби українські фахівці могли прибути до ЗСА на декілька місяців для доповняючого модерного технологічного вишколу.

Господар зустрічі, д-р Л. Клодницька-Процик, склала подяку міністрові здоров'я за його дотеперішню співпрацю з проводом УЛТПА чи СФУЛТ, як і за його реальні пляни щодо покращення медичною обслугою України, зокрема жертв Чорнобиля. Вона обдарувала його і д-ра М. Драча деякими важними виданнями нашої лікарської централі в ЗСА, якою є УЛТПА

ХОР „ДУДАРИК" У ЗСА І КАНАДІ

Хор „Дударик".

Не віриться, що вже минуло понад п'ять місяців від від'їзду хлопчиків, юнаків і мужчин народної хорової капелі „Дударик" зі Львова. Їх разом було 72 особи — 64 співаків, диригент Микола Кацал, піяністка і Управа хору. Вони приїхали до Ню Йорку 30-го травня і виїхали з Монтреалю 29-го липня. Підготова цього концертового турне тривала один рік, хор „Дударик" побував у 27 містах ЗСА і Канади від Атлянтійського до Тихого Океанів і з поворотом, дав 25 повних концертів і співав в українських католицьких і православних храмах. Разом з Мартою Федорів, власницею фірми „Браво Інтернешенел", яка спонзорувала і організувала це концертове турне, дударики (так усі ми їх називали) проїхали 11,740 миль.

Приїхавши до Ню Йорку їх першою піснею на вільній землі Вашінгтона була Бортнянського „Господи, Господи силою Твоєю" ще на летовищі. Здавалось вони не змучені, коли слідувало „Боже, благослови Америку", на яке звернули увагу неукраїнці. А хто з присутніх може забути коли дударики приїхавши до Нюарку, Н. Дж., ще того самого вечора, стали перед церквою св. Івана Хрестителя і грімко заспівали „Ще не вмерла Україна". І так їхня пісня, невмируща пісня України, лунала від першого концерту у Бавнд Бруку, ЗСА; до останнього у Монтреалі, Канада.

У Нюарку ранком слідуючого дня дударики взяли участь у Молебні до Матері Божої у церкві св. Івана Хрестителя і опісля зустрілись з учнями у концерті парафіяльної школи. По полудні ми поїхали з дударикам оглянути Статую Свободи. У слідуючих днях, крім відвідин Ню Йорку, почалась уже праця — треба було награти запис концерту на ленту, запис який вже був награний у Львові і загубився у пересилці. У Ню Йорку українська громада зорганізувала товариську зустріч в Українському Народному Домі, де дударики познайомились з проводом українських молодечих організацій Пласт і СУМ.

Перший концерт хору „Дударик" у ЗСА був надпрограмовий — на запрошення інж. Дмитра Григорчука, голови ЦУКА, дударики виступили під час бенкету в Домі Української Культури в Бавнд Бруку, Н. Дж. Концерт звеличав своєю присутністю Митрополит УАПЦ Владика Мстислав.

На слідуючий день припали Зелені Свята — це була перша неділя від приїзду дудариків до ЗСА. Вони почали своє концертове турне торжественно, співаючи Святу Літургію у катедральному храмі Непорочного Зачаття у Філядельфії. Правив Святу Літургію Митрополит УКЦ Владика Стефан Сулик. Катедра була виповнена вщерть — ми дякували Богові, що дударики є між нами.

На першому концерті у Дітройті, Миш., ми бачили, що про наш хор вістка розійшлась добре — заля була заповнена, а бажаючих брати дітей на нічліг було більше як усіх дударків. Дальше, проїхавши границю Канади, нас вітав у Торонто дівочий хор „Веснівка". Тут дударики зустрілись із славним хлоп'ячим хором св. Михаїла, диригенти познайомились і оба хори себе співом привітали. Під час оглядин міста Торонто у парляменті привітав нас Тарас Козира, канадець українського походження, член парляменту. У Торонто дударики концертували два рази — присутні своїми оплесками не пускали їх зі сцени. В дорозі до Рочестеру, дударики мали змогу оглянути водопади Ніягари. Невелика громада Рочестеру зорганізувала для нас надзвичайно теплу зустріч. Так мило вразив нас привіт українського православного пароха громади в українській католицькій церкві — він заступив неприсутнього українського католицького пароха.

Дальше ми поїхали до Клівленду, де нам припала честь — Блаженніший Патріярх і Кардинал Мирослав Любачівський прибув на наш концерт і промовляв до дударків. Місцева англомовна преса подала дуже позитивну оцінку концерту. На слідуючий день дударики відвідали акваріюм, де оглядали різні морські тварини.

Слідував Вашінгтон, де крім концерту, дударики співали у діточому шпиталі; під час інтерв'ю розказали про долю дітей, які пережили трагедію Чорнобиля, також взяли участь у телевізійній програмі новинок. Під час оглядин міста Дударики співали на сходах Капітолю, побували у Білому Домі, відпружились опісля під час товариської зустрічі з українськими пластунами. Слідуючого дня зложили квіти у стіп пам'ятника Тараса Шевченка і відспівали „Заповіт". Приїхавши до Піттсбургу, Па., дударики співали два рази: Концерт першого дня, опісля слідуючого дня під час посвячення Української кімнати в університеті Піттсбургу. Громада щиро прийняла хористів, які поїхали дальше до Бетлегему, Па., переночувати і приготовитись до концерту у Карнегі Голл.

Гарячі оплески, захоплення вщерть заповненої залі, участь оперного співака Павла Плішки, вдоволені обличчя всіх виконавців і додатня рецензія у „Ню Йорк Пост — це найкращий опис цього незабутнього вечора у Карнегі Голл. Після концерту ми повернули до Нюарку, до громади, яка дударіків перша зустрічала і запросила ще раз до них приїхати. Після кількох днів відпочинку ми рушали знова в дорогу, перед нами міста, наші громади, які нас очікували, далекі простори ЗСА і Канади і Хоровий фестиваль у Павелл Ривер, Б. К.

Слідувала Філядельфія. В дорозі ми заїхали до приміщень УНС у Джерзі Сиgetti, де нас прийняли полуденком і щедро обдарували. Дударики оглянули канцелярії, редакції і видавництво, як також мали нагоду подивляти хмародери близького Ню Йорку. Вступили ми до Бавнд Бруку, де ми оглянули церкву-пам'ятник і музей. Концерт у Філядельфії звеличав своєю присутністю Митрополит С. Сулик. Після концерту хор „Дударик" одержав від Союзу Українців Католиків „Провидіння" дарунок — синьо-жовтий прапор, який маестро М. Кацал поцілував і передав хорунжому хору. Під тим прапором хор „Дударик" виступав на Хоровому фестивалі у Павелл Ривер.

Виїхавши у дальшу дорогу, ми затримались на Союзівці, де хлопці купались у басейні, відпочали і почувались немов „у своїх Карпатах". Концертували тут, як усюди, у переповненій залі. Дальша дорога до Чикаго довга. Хлопці були дуже витривалі, це не було перше турне хору „Дударик" — до речі, автобуси були люксусові, охолоджувані, з усіма вигодами включно з телевізійними апаратами, а хлопці були вже так обдаровані електронічними іграшками, що час проходив їм дуже швидко.

У Чикаго під час концерту дударіків привітав земляк, голова товариства „Рух" зі Львова — д-р Володимир Влох. Громада Чикаго зорганізувала для дударіків зустріч-вечерю, де усі познайомились і відпружились.

Слідував концерт у Мінеаполісі, останнє місто у ЗСА. Громада наша тут невелика, одначе усі ми відчули тут тепло і щирість. Переїхавши границю до Канади, ми вперше заїхали до Вінніпегу, де під час зустрічі по концерті дударики мали змогу познайомитись з канадськими українцями третього і четвертого покоління.

Незабутнім містом для нас був Едмонтон, концерт був заповіджений у англомовній пресі, також телевізії. Дударіків запрошено виступити у West Edmonton Mall. Тут закінчилась половина концертового турне. Усі з великим вдоволенням і приємністю підсумували успіхи концертів, тепло і щирість українських громад, добру підготову концертів і опіки над дударками.

Дорога з Едмонтону до Павелл Ривер — далека. Неможливо в одному дні подолати. І тут вперше ми зустріли труднощі, українські громади у тій частині Канади надзвичайно малі. Нас запросив до Вернон, Б. К., містечка у прегарних скелястих горах, Іван Шумук, який тут очолює КУК. Нас прийняли, нагодували і переночували із щирістю, запросивши вступити до них у поворотній дорозі і дати їм концерт, на що ми з вдячністю погодились.

У Павелл Ривер хор „Дударик" взяв участь у фестивалю враз з хорами Европи, Африки, Далекого Сходу і Північної Америки — разом усіх 30 хорів. Дударики познайомились із діточими і іншими ансамблями цілого світу. Зворушливим моментом під час відкриття фестивалю був вхід на арену усіх хорів, хорунжі кожного хору несли прапори своїх націй. Дударики вирішили нести синьо-жовтий прапор — дарований їм під час концерту у Філядельфії. Якщо б точкування співу хору було б міряне реакцією слухачів, які бурхливо і довго оплескували виступи хору „Дударик" він одержав би незаперечне перше місце. Одначе хор „Щедрик" з Києва, який до речі, виконав цілу програму (крім „Щедрика") у російській мові і виступав під червоно-синім прапором, одержав перше місце. Дударики дуже „виросли" у Павелл Ривер — жили у домах англомовних родин.

Після Павелл Ривер усі знали, що дорога тепер буде в напрямі „до дому", вправді далека, треба проїхати усю Канаду із заходу на схід, та все таки „до дому". Хоча у Павелл Ривер усім було дуже цікаво, видно було, що всі були щасливі коли приїхали до своїх, до української громади у Ванкувері. Це є надзвичайно гарне місто, а українська громада така сама. Крім концерту для нашої громади, Дударики дали успішний концерт у Канада Плейс для канадської публіки.

Дорога через Скелясті гори у напрямі до Вернон, була надзвичайно мальовнича. Концерт у Верноні був оголошений також для англомовної публіки. З Вернон, ми заїхали до Калгарі, модерного міста зі старою історією з ковбойських часів. Коли ми в'їхали в місто, там якраз відбувався „Стемпід". Місцеве населення у ковбойському одязі враз з індіянськими племенами у їх традиційній ноші на конях або возах заповнили вулиці. Дударики з надзвичайною цікавістю приглядались.

Наш слідуючий концерт був у Саскатуні, де опісля українська громада зорганізувала для дударіків зустріч з молоддю біля басейну. У дальшій дорозі ми затримались у Вінніпегу, де в неділю дударики відспівали Св. Літургію у катедрі свв. Володимира і Ольги, яку правив Митрополит Максим Германюк. Після Служби Божої дударики зложили вінок біля пам'ятника жертвам голоду 30-их років в Україні.

Наш слідуючий концерт у Тандер Бей був надзвичайним. Це було 16-го липня — день проголошення суверенітету України, дударикам всі ґратулювали, на додаток концертова заля була одна з найгарніших і найбільш акустичних, твердив маестро М. Кацал. Темпо концертового турне сповільнювалось, ми довше зупинялись і відпочивали. У Садбирі по концерті громада приготовила полуденок з участю мейора міста, як також інтерв'ю на телевізійній програмі.

В Оттаві після концерту ми гарно відпочили, оглянули місто, на жаль парлямент під час літньої відпустки не урядував, ми не мали змоги його оглянути. До речі ми вже зауважили, що дударики оглянули у короткому часі так багато, що їх спроможність оглядати більше маліла.

На закінчення концертового турне — у Монтреалі Канада прощала дударіків так, як Америка їх вітала: тепло, щедро зі сльозами в очах. У Монтреалі нас застав дощ — так, як у Львові, зауважили хлопці „Це Львів нас кличе!". Оглядаючи Монтреаль, ми зайшли до катедри св. Йосифа, де хор якраз вправляв чудове „Аве Марія". Вечером під час концерту у Плес де Артс нам припала честь — на залі була присутня родина композитора Богдана Вахнянина і для його доньки хор присвятив пісню „Садок вишневий".

У слідуючих днях дударики відлітали до дому у трьох групах. Після від'їзду першої, друга залишалась у родинах громади Монтреалю, а третя поїхала на оселю СУМ. У день їх від'їзду 29-го липня ця остання мала частина хору „Дударик" заспівала Св. Літургію на оселі. Ми дякували Богові за успішне концертове турне, за щире прийняття їх в українських родинах, за здоров'я і за щасливий поворот до дому. І так після двох місяців між нами дударики обдаровані українськими громадами ЗСА і Канади повернули до Львова.

Часом видавалось, що концертове турне дуже довге, часом, що за коротко вони між нами були, усі громади хотіли гостити їх у себе довше. За тих два місяці дударики осягнули багато, вони принесли українську пісню на високому рівні не тільки своїм землякам, але й численним неукраїнським слухачам. Вони співали у храмах Божих, у престижевих залях ЗСА і Канади, в університетах, і радіо і телевізійних програмах, у діточому шпиталі, як також брали участь у двох міжнародних фестивалях. Дударики зустрілись із своїми ровесниками української діяспори, вони подивляли наших дітей за плекання української мови і культури. Вони були дуже вдячні за їх щире прийняття в українських родинах. Їх перебування між нами дало їм почуття відваги, своєрідної самостійности і сили, немов вітру, який напинає вітрила і несе човен на ширші води. Такими вони повернулись до Львова.

Я відвідала дударіків після їх повороту до дому. Їм і їх батькам бракує слів висловити вдячність українській громаді ЗСА і Канади за все, що дударики осягнули під час їх перебування серед нас, а передусім за цей „вітер".

Концерти хорової капелі „Дударик" у містах ЗСА і Канади були зорганізовані громадськими організаціями, або їх провідниками. Перебування їх членів серед нас, їх зустрічі з громадами, з молодечими організаціями під час вечер і полуденків, як також нічліги у родинах, були зорганізовані великим зусиллям і жертвенністю наших громадських провідників, церковних і світських організацій. У ЗСА: Союз Українок Америки, сестрицтва при католицьких і православних парафіях, батьківські комітети українських парафіяльних і українознавчих шкіл, молодечі організації Пласт і СУМ, Капеля Бандуристів, також хор „Сурма" у Чикаго.

У Канаді: Конгрес Українців Канади, Українська Канадська Суспільна Служба, Українська Католицька Ліга Жінок, Українське Православне Сестрицтво, хор „Веснівка" Торонто, хор „Дніпро", Едмонтон" і хор ім. Кошиця у Вінніпегу.

Коли поминула когось, прошу вибачити, не усі були мені відомі, тому, що на місцях вони організовувались самі.

Усім їм належиться подяка за їх труд і щире українське серце. Дударики просили мене подякувати усім, які їх так щиро вітали у своїх домах, лікарям, які їх лікували коли заходила потреба, і усім, що їх так щедро обдаровували.

На заклик до української громади, на конто фонду „Дударик" до ЗУАДК у Філядельфії, як також у Бавнд Бруку після концерту і у Філядельфії після Служби Божої у Катедрі зложили датки, нижче подані жертводавці. У всіх містах, де концертував „Дударик", організувались місцеві комітети, які збирали фонди, купували дарунки для дударіків і передавали усе на руки диригента М. Кацала, тому прізвища жертводавців у тих містах мені не відомі.

З тих фондів черпано в міру потреби на оплату частинно нічлігів, прохарчування і частин одягу. При великому числі складу хору „Дударик", це все становило великі суми, наприклад одна вечеря у Ню Йорку перед виступом у Карнегі Голл коштувала 1,300 дол. Їх забезпечення і подорож автобусами були дуже коштовні.

Дударики як цілість із зароблених грошей закупили у ЗСА найкращої якості устаткування для звукозапису на стрічки. Вони можуть продукувати стрічки у себе, в їхній школі співу у Львові.

Кожний дударик повіз для себе крім одягу, іграшок та дарунків родичам, також ві-сі-ар і відеокамери та інше електронічне приладдя. Маестро М. Кацал був також надзвичайно зворушений щирістю української громади, усі дударики повернули щасливі до дому.

Від фірми „Браво Інтернешенел" за те, що всі члени хору „Дударик і його Управа повернули із ЗСА і Канади з найкращими враженнями належиться українській громаді моя щира подяка.

Марта Федорів,
власниця фірми
„Браво Інтл."

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ

По 600 дол. — Суспільна Служба Українців Канади, Монтреаль; по 500 дол. — Українська Катол. Митрополія, Філядельфія, д-р Л. Коцур; по 300 дол. — українська катол. церква в Перт Амбой; по 250 — М. Залуцький; по 200 — Я. Рожанковський, др. О. Фільварків, др. І. Васинчук, др. М. Іванців, С. Сливицький, О. Порайко, Р. О. Джілс, СУА Відд. 83 Ню Йорк, І. Конрад; по 165 — УНС Відд. 48 Редінг, Па.(збірка); по 150 — А. Тершаковець; по 100 дол. — Д-р. Д. і С. Стахів, др. М. Витвицька-Дієнгарт, А. і М. Андріївські, др. Б. Бородайко, М. Галановський, Б. Вовчик, Б. Галаган, Ф. Корнюк, Е. Филипович, М. Задойний, Н. Білчинська, др. В. Корнієнко, І. Плювак, В. Салдит, др. Б. Целевич, Ю. Заблоцька, М. Пастушенко, др. М. Бих, С. Костик, Т. Єзерський, І. Ґулич, М. Савицька, Т. Гарасим, І. Гуменюк, др. Т. Шеґедин, М. Стасів, А. Політило, П. Витвицька, Д. Кузик, Кред. „Самопоміч" Гартфорд, Конн, Даниш М., А. Закревський, др. А. Мацюрак, др. Е. і Н. Стецьків, І. і Й. Куравські, Б. і Х. Турченюк; по 70 дол. — М. і Н. Івасиків; по 65 дол. — др. М. Ценко; по 60 дол. — др. М. Паламар; по 50 дол. — Гривнак Р., д-р А. і Д. Якубович, В. Скоцень, М. і Л. Кий, М. Дякун, Г. Похожай, М. Лозинський, Н. Микитей, др. Р. Мороз, М.Кузик, В. Стець, В. Пастушак, М. Ломага, др. Т. Сендзік, І. Новаківська, І. Клос, Ж. Кордуба, др О. Снилик, С. Шашкевич, др. Е. Савчин, Ф. Трач, Л. Гура, М. Баран, О. Кладко, Е. Бачинський, О. Демчук, О. Колінко, др. П. Мірчук, С. Максимів, Е. Кавчак, Г. Цебрій, І. Решетар, С. і О. Кушнір, В. Безсонів; по 40 дол., — Л. і Б. Крамарчук, Е. Покінський; по 30 дол., — Ю. Солтис, Л. Андріївський, П. Слотюк, др. Ю. Старосольський, Р. Павлюк, Р. Слиш, В. Данець, Р. Раковський, М. Ненадкевич; по 25 дол. — В. Фіцик, І. Гриневич, Т. Елаів, др. Ю. Кушнір, А. Ганіцка, В. Витвицький, Е. Козюпа, „Дністер" Т-во, В. Сушко, К. Бен, С. Берегулька, А. Фаріон, Т. Кікцьо, В. Майкович, В. Надрага, С. Гавриш, Е. Юркевич, др. Л. Мельник, І. Залиба, І. Іваськів, О. Онишкевич, М. а. Рачкевич, М. Зубаль, Д. Мельник, др. С. Кочій, Б. Кутний, Т. Богонович, О. Питляр, М. Гошовський, І. Теляшевський, Б. Левицький, Я. Волошин, Ю. Левицький, Д. Стахів, А. Андріюк, М. Підгородецька, І. Пелех, М. О. Елаів, Б. Лівчак, В. Натина, О. Дубак, Я. і І. Качанівські, І. Шавалюк, Й. і А. Слюсарчук, М. Сімкус, З. Пащин, Х. і С. Чорпіта, А. і А. Селепина, А. Дем'яник, У. Мазер; по 20 дол.,— В. Миколенко, В. і К. Фігель, В. і Ю. Попель, М. Першин, О. Куровицький, Я. Кукіль, О. Німилович, М. Кульга, І. Ванчицька, П. Піньо, А. Новосад, др. В. Петришин, Т. Брикович, Ю. Кривуша, В. Сенежак, Я. Сидір, М. Цісик, К. Мацілинський, М. і Л. Онуферко, В. і Г. Куропась, О. і М. Коморовські, Б. Тодорів, Я. і Г. Добровольські, П. Длябога, М. і Л. Бульба, Н. Даниленко, С. і Е. Новаківські, Г. і В. Процик, А. Максимюк, В. Пак, А. Демяник, О. і Д. Ткачук, І. Шпильчак, С. і Л. Леськів, Б. Терлецький, Т. Цісик, К. і В. Гладун, І. Мартинович, Я. Кравчук, Я. Яримович, А. Шишак, Р. і Х. Потеау; по 15 дол., — З. Томків, А. Кос, М. Букочинська, О. Павлюк, М. Мазза, І. Момот, і Г. Марцинишин; по 10 дол. — З. Василів, О. Лесюк, В. Вадуцький, А. Кедринський, І. Підгірний, М. Турко, О. Волчук, П. і В. Мир, Р. і М. Лазарчук, С. Павлів, Р. Біловус-Кратко, Е. Паладій, А. Гоулард, О. Ліскевич, І. Сагайдаківський, Р. і З. Микита, В. Лабунька, М. і М. Касіян, С. Рад, З. Ізак, П. Евашко, М. Леськів, Л. Стасюк, М. Сенейко, М. Ткачук, В. Швед, М. Трачук, Г. Вагнер, С. і Л. Лаба, Г. Куць, В. Савчин, В. Горбовий, Ю. Бернадин, О. і М. Середа, І. Брикович, М. Романчук, Г. Головчак, Б. Кравчук, І. і К. Федосійчук, М. Шумська, А. і О. Вомпель, І. Гарасевич, Й. Зелінський, Е. Завадовський, О. Іванців, І. Гладон, А. Головатий, М. Радович, К. Зень, К. Пачовська, В. Яців, М. Даньчак, П. і М. Макар, М. і С. Лешак, О. Матула, П. Тимків, І. Чапко, З. Квіт, О. Фолий, М. Лисобей, Р. Марсонів, Б.Гнатюк, С. і А. Петруняк, С. Шилкевич, Е. Обаранець, М. Коробій; по 8 дол. — Н. Стефанів; по 7 дол. — Т. Кунч; по 5 дол. — С. і А. Микита, В. Цекот, М. Масюк, Н. Кузьма, др. М. Диміцький, С. Косик, Т. Комар, К. Назарин, К. Таласевич, С. Паздрій, М. Пацура, М. Плакида, М. Ружилович, Н. А. Стахнів, Г. Чайка, О. Годій, Д. Войт, Е. Звір, Г. Баляс, А. Жилава, С. Мартинюк, К. Тарасевич, У. Машович, П. Іваськів, М. Мисак, П. Кулинич, Н. Лен, А. Кудляк, М. Семків, І. і К. Шевчук, Е. Новосад, Ю. Якубовська, Е. Шуляк, О. Черепаха, Й. Ценко, С. Григорчук, І. Наваренюк, В. Ткачук, І. Музичка, І. Демидчук, В. Кирейко, М. Ярко, Д. Сергіїв; по 4 дол. — Е. Поднецька; по 3 дол. — Д. Благий; по 2 дол. — М. Сопіга, І. Конрад; по 1 дол. — С. Іваницький, Р. Ярко; по 82.62 дол. — СУА Відд. 78, Вашингтон; по 53 дол. — Сума на яку складаються датки 12 осіб, яких підписи не чіткі. (катедра, у Філядельфії).

Передріздвяна зустріч Українського Музею в Ню Йорку

Щорічні передріздвяні зустрічі членів Українського Музею в Ню Йорку й гостей мають свою традицію. Вони проходять у теплій, дружній, культурній атмосфері й дають змогу учасникам не тільки ознайомитися з сучасним станом Музею, але і з його плянуванням на майбутнє, у якому перше місце займає проблема нового приміщення, яке повністю відповідало б вимогам і потребам модерного музейництва.

Поруч цієї інформаційно-ділової частини в програму зустрічей включається мистецька, здебільша музично-вокальна інтермедія, а решта часу проходить на товариській гутірці при чарці вина й дбайливо та естетично приготованій самообслужній перекусці. Невідлучною частиною програми є льотерія виграшів, яка проходить у гумористичному настрої.

Сьогорічна зустріч відбулася в неділю, 2-го грудня, в пополудневих годинах. Місцем зустрічі була заля Українського Народного Дому. Організацією зустрічі зайнявся імпрезовий комітет, складений із членів управи й адміністрації УМ, комітет очолювала Татіяна Тершаковець, яка й проводила програмою. Вона відкрила зустріч привітанням присутніх і віддала голос заступникові голови управи УМ д-рові Осипові Данкові, бо голова арх. д-р Тит геврик був перешкоджений.

У своєму короткому згущеному слові промовець підкреслив, що виробленість, вартість і духовий рівень суспільства міряється його здобутками у формі створених ним установ із різних ділянок інтелектуального, культурного та економічного життя. Ці установи, це наче якорі, що втримують національний корабель на поверхні бурунного життєвого моря.

Одною такою кітвою є Український Музей, бо музейництво віддзеркалює духові й матеріяльні здобутки генія нації в ході століть її існування в нерозривному ланцюзі її поколінь. Промовець підкреслив, що власне членство та прихильники УМ, частина яких є на залі, допомогли управі й адміністрації УМ не лише поставити й утримати Музей на висоті, але дають запоруку, що його майбутнє запевнене, зокрема з хвилиною, коли здійсниться заплянована побудова нового приміщення, яке дасть змогу Музеєві розгорнути крила на всю широчінь.

Перспективи розгорнути діяльність Музею збільшуються тепер, коли заіснувала змога безпосереднього контакту з наявними на батьківщині інтелектуалами, які, не зважаючи на утиск режиму, зуміли зберегти багатющі, безцінні скарби нашої споконвічної культури, традиції, самобутности. Цього роду культурно-мистецькі й науково-дослідні установи причинюються до формування національної свідомости, породжують національну гордість, є поштовхом для росту молодих поколінь і спонукують відсталих від рідного кореня земляків повернутися в ряди свого суспільства.

На тлі цих пекучих завдань промовець присвятив своє дальше слово ювілеєві 80-ліття життя неструдженої працівниці УМ Любови Дражневської, яка, не зважаючи на супротивні хвилі її бурхливого життя, зуміла досягти цілей, які собі вимріяла й до яких послідовно все життя прямувала.

Ювілятка народилася в Харкові в 1910 році в патріотичній сім'ї, в якій мама була лікаркою, а батько — видатним громадським діячем та організатором центральних кооперативних установ в Україні. Бажанням молодої дівчини було стати журналісткою, але арешт і заслання батька на 18-му році її життя стали причиною усунення її з відділу літератури харківського ІНО (Інституту народної освіти). Недовго теж довелося їй студіювати геологію, бо після двох з половиною років була примушена покинути студії через повторний арешт батька та її чоловіка Юрія Лавріненка. Довелося їй примусово проживати в центральній Росії та на Сибіру. Вийшовши на еміграцію, Любов Дражевська опинилася в 1949 році в Ню Йорку. Тут довгі роки співпрацювала в УВАН та в „Голосі Америки". Ставши студенткою Колумбійського університету в Ню Йорку, здобула в 1958 році ступінь магістра геологічних знань. Це дало змогу мгр Любові Дражевській працювати куратором Геологічного Петерсонського музею аж до виходу на пенсію в 1977 році.

Всі ці навантаження не перешкодили соленізантці присвятитися теж давній мрії — журналістиці. Ставши від 1979 року членом управи УМ, ювілятка очолила Комісію преси й публікацій. Вона редагує „Музейну сторінку" в „Свободі", пише й публікує власні статті на музейні теми, править мову в писаннях інших авторів. Треба підкреслити її участь у засіданнях управи Музею, на яких часто своїм спокоєм і зрівноваженням та влучною аргументацією допомагає без зайвої втрати часу розв'язати складні проблеми.

Оцінюючи заслуги ювілярки для Музею, управа УМ скористала з цієї передріздвяної зустрічі, щоб у дружньому колі членства й прихильників висловити вдячність і скласти щиру подяку ювілятці за її відданість музейній справі. Присутні повстанням з місць відспівали соленізантці Многоліття.

Милою атракцією зустрічі був виступ нюйоркського вокального ансамблю „Промінь" під диригентурою Богданни Волянської. Він відспівав низку коляд різних народів у їхній оригінальній мові. Свій виступ „Промінь" закінчив незрівняним „Щедриком" Леонтовичевим, майстерність виконання якого полонила присутніх.

Вибухи щирого сміху й дотепні примівки супроводили льосування виграшів. Льотерію в користь УМ зорганізував 83-ій Відділ СУА в Ню Йорку, головою якого є Варка Бачинська. Вона з допомогою Стефанії Косович і Марії Штогрин проводила церемонією, а льоси витягала Лідія Фіцалович.

При чарці вина й перекусці присутні провели за столами час на гутірці, винісши з імпрези милі враження. Учасники зустрічі розійшлися в тому переконанні, що своєю присутністю висловили признання управі Музею та підбадьорили її до дальших зусиль із надією на підтримку громадянства.

Трудно сказати, що сама на зустрічі було найкраще — чи вродливі пані, які зустріч влаштували й зразково провели, чи слово доповідача, чи особа Соленізантки, чи спів ансамблю „Промінь", чи льотерія, чи товариська гутірка, чи, врешті, перекуска і зокрема український борщ.

Мені особисто все й усі припали до вподоби, тому раджу, щоб наступного року з'явилося ще більше осіб на цій симпатичній зустрічі, бо справа, для якої вона відбувається, — велика.

Володимир Барагура

Міннеаполіс також помагає

Вже нераз читали ми в часописах, що наші осередки на сході Америки та індивідуальні особи простягають свої руки помочі нашим хворим дітям в Україні. Цим разом міннеапольська українська громада постаралася про те, щоб повернути надію життя молодій дівчині.

На початку листопада прибула до Міннеаполісу 16-літня Ольга Кузняк з Дрогобича на лікування задавненої хвороби (лімфогранульоматоза — хвороба „Годжкінс"). Ініціятором спровадження Ольги та її мами до Америки був д-р Михайло Козак, який довідався про неї від недавно прибулого імігранта Миколи Мегеца, що працював у Дрогобичі з її батьком. Хвороба Ольги почала виявлятися коротко після вибуху в Чорнобилі. Ольгу перевіряли вдома у великих медичних центрах, де їй поставили правильну діягнозу, але не могли її лікувати з браку відповідної технології та ліків. Запропонували їй шукати помочі в Америці.

Під спонзоратом української католицької церкви св. Константина в Міннеаполісі та при помочі Інтернаціонального інституту Міннесоти спроваджено Ольгу й її маму до Міннеаполісу, де громада св. Константина дала їм притулок в парафіяльній резиденції монахинь. Тут опіку над ними перебрала Сестра Зеновія Процик. Парафіяльна організація Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля (голова д-р М. Козак) взяла на себе обов'язок фінансово запевнити прожиток Ольги й її мами під час їхнього перебування у нас. Отець митрат Степан Кнап особисто постарався про те, щоб зробити їхнє життя таким вигідним, як тільки можливо.

Приємно було бачити, що на летовищі вітала приїжджих група людей — представники громади св. Константина на чолі з пароxом о. миртатом С. Кнапом і о. Іваном Грицьком та представник Інтернаціонального інституту Міннесоти Михайлина Янович-Реймонд.

На летовищі привітали Ольгу Кузняк: (зліва): Микола Мегец, Орися Кузняк (мати пацієнтки), о. митрат Степан Кнап, Галина Мегец, Михайлина Реймонд, Ольга Кузняк, д-р Михайло Козак, о. Іван Грицько, Лідія Козак.

Стараннями д-ра Козака прийняли Ольгу на безкоштовне лікування в медичному центрі Норт Меморіял в Міннеаполісі, де під наглядом лікарів — спеціяліста по злоякісних хворобах д-ра Джана Маніона, хірурга д-ра Вілляма Войди і групи радіологів та патологів, провели широкозакроєну перевірку її здоров'я включно з цілим рядом аналіз, і вже 16-го листопада отримала вона першу хемотерапію. Заплянувано дальших 12 терапій. Лікування буде тривати біля шести місяців, а може й довше. Лікарі надіються, що вона має 50—60% шансів на виздоровлення.

Місцеве суспільство, як українці так і неукраїнці, виявило багато співчуття і бажання щирої допомоги для цієї молодої українки. Так управління лікарні, як і всі лікарі, до яких звернулися за поміччю для Ольги, поставилися дуже прихильно і з глибоким співчуттям і зрозумінням до проблеми Ольги і радо згодилися на безкоштовне лікування на необмежений час. Треба направду подивляти добре серце, щедрість та гуманність цих неукраїнців, які готові пожертвувати свою працю в сумі тисячі долярів, щоб врятувати молоде життя.

В День Подяки місцева телевізійна станція в програмі вечірніх новин присвятила частину часу на те, щоб розказати про боротьбу Ольги з її поважною хворобою.

Тому, що лікування Ольги тимчасово спричиниться до втрати її волосся, заходами Лілі Давиденко-Ґріффіт місцевий діточий театр погодився безплатно виготовити для неї перуку.

Транспортацією Ольги на різні лікарські візити, аналізи та терапію зайнялося жіноцтво громади св. Константина, а найбільше часу присвячує для цього дружина д-ра Козака, Лідія Козак.

Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля при парафії св. Константина, під керівництвом Дмитра Татарина, заплянував цілий ряд імпрез, щоб придбати дальші фонди для утримання Ольги й її мами під час їх перебування в Міннеаполісі.

Зірка Ґренджа-Донська

Григорій Логвин — ентузіяст науки й мистецтва

— Чи знаєте, що Григорій Логвин є тут, у ґалерії?

— Дійсно? Автор книжки „По Україні"? Так, пані Таню?

— Авжеж! Ось стоїть там біля стола, цей невисокий, старший пан. Ходімо. Познайомлю вас з ним.

Міцний потиск руки, теплий усміх сірих очей і... ми вже знайомі. Слово — два, а тут уже підходять люди, любителі літератури і мистецтва... Знаємо, що проф. Логвин матиме виклади не тільки в Йорк університеті, але й для ширшої публіки в Інституті св. Володимира.

Найбільша заля Інституту — повнісінька. Апарати наставлені, екран готовий. Незвичайного гостя з Києва вітає проф. Ю. Даревич. Усміхнене обличчя, зіркі очі вченого приковують увагу присутніх, а він у свою чергу нас вітає. Щасливий, каже, що вирвався з СССР на Захід і то вперше у своєму житті.

— Вдячний я українським професорам з Йорк університету, Товариству інженерів, що дали мені змогу приїхати до Торонто, пізнати нашу діяспору. А тепер, пані і панове, дозвольте, що і я вам про себе дещо розкажу. Про те, як постала моя книжка „По Україні".

У залі тихо-тихо, й віддиху не чути. Голос 80-літній, і крізь мікрофон тихий, з течії минулого, зі світу війни:

— Вдарила бомба, зойк поранених, сиплеться земля. Де я? Кущі... земля... Підношу очі вгору. Бачу небо, чудове наше небо. А думка заєдно повторює: як вийду з цього пекла — мандруватиму по всій Україні.

Так і сталося. Скінчилась війна, Григорій Логвин студіював і мандрував.

— Знаєте, я почувався як п'яниця від краси України. Усе життя мого не міг я подумати без пізнавання мистецтва, і то всіх родів.

Січинський заохотив концентруватися на архітектурі, та це не могло вповні задовольнити його душі, бо „мистецтво треба розуміти в контексті, в цілості: рукописи, графіка, ґравюра, малярство, архітектура, література, музика і т. п., себто в сукупності". „П'яний" був від краси України. Робив фільми, прозірки, показував їх у школах дітям, показував людям, розповідав. Прислухались уважно, раділи.

— Я зрозумів тоді одну велику правду: любов тоді велика, коли вона оперта на знанні, і... на радості дарувати радість іншим людям". Одного разу серед слухачів був шофер, і він, вислухавши розповідь ученого, так сказав: „Якби ви написали книжку так, як ви говорите, то я купив би її і читав". І от я написав тоді книжку „По Україні".

Чудова книжка! Не один з нас тут, у Канаді, читав її з великим захопленням.

Настали часи переслідувань, арештів, заслань. Тяжко було жити, працювати, писати. Прийшлось багато мовчати і промовчувати, інколи лявірувати...

На екрані з'являється св. Софія, чудо XI століття. Блеск — відсвіт княжої України чи, як писали чужинці, „королівської Руси", опромінює душі слухачів. З глибин віків виринають нові й нові церкви, ті, що існують тепер, і ті, що їх варвари-москалі зруйнували, знищили до тла, а все золоте і дорогоцінне вивезли в Московщину. І знов церкви оживають у розповіді вченого, коли хто з королів чи князів для кого, з якої нагоди будував церкву цю чи іншу. Хто були будівничі цих церков. Підкреслює доповідач зв'язок архітектури з нашим будівництвом передхристиянських часів, особливі прикмети пояснюючи.

Незамітно пролітають години на викладах кожного тижня. Подивляємо ренесанс, а зокрема барокко. Професор особливо підкреслює назву „українське барокко". Воно вписується у загальне, світове барокко, але має свої окремі притаманні прикмети. „Архітектура може бути органічна і неорганічна — пояснює доповідач. — У нас існує органічна архітектура. Особлива прикмета її — єдність людей з небом. Питання модерної форми в найновіших часах Радослав Жук з Монтреалю розвязав на основі української суті. Український народ в архітектурі виявив поетичність. Церква св. Миколая в Городищі така чудова, що душа до Бога злітає, — захоплено згадує доповідач. — Наш народ дуже обдарований, — стверджує учений — але, на жаль, нам це шкодить. З цього бо походить великий, вибувалий індивідуалізм. Однак, бракує нам аристократії.

Правда, бракує аристократії. Одні вигинули в тяжкій боротьбі з наїзниками. Другі згинули в тюрмах і засланнях. Треті пішли на службу ворога, а відірвавшись від свого коріння, стали покручами. У мережу розповідей вплетено багато цікавих думок-поглядів, коротких згадок з власного життя, преживань, як от про вченого, проф. Таранущенка, що не в одному д-р Логвинові допоміг.

— А коли професор відійшов з цього світу, не було вже з ким ні порадитись, ні думками обмінятись. Цілий рік по смерті друга я болів серцем по ньому.

Дивне зворушення стукає й до наших сердець, до слухачів. Чи ж дивно, що кожний спішить послухати про ікони наступного четверга?

І знов у великій залі повно слухачів, багато молоді, студентів. Усі наче знайомі, усміхнені. А проф. Логвин такий усміхнений до всіх, такий промінний і такий святий, як ті ікони, що про них викладає: „Українські ікони в світовому контексті".

На величезному екрані, в історичному руслі часу, виринають ікони з цілої території України, з церков, що існують, і з церков, що загинули. Ікони, що й тепер є в Україні, та ікони, що їх забрали, загарбали сусіди. Пливе розповідь про них у часі, про стилі і напрямки, про малярів знаних і невідомих, і... про саму суть світогляду нашого народу. Унаочнює вчений свої думки, порівнюючи ікони різних народів. Згадати хоч би такий деталь, що на українських іконах Божої Матері немає відкритих грудей. Випливає це зі світогляду народу, з пошани. Попри стиль, кольори, в іконі наявна історія народу, події даного часу. Ось з докором дивиться Матір Божа, а чому? Це ж XVII ст. і тепер актуальне. А чи ж на іконі „Розп'яття" з XVII ст. не бачимо вояків, що розпинають Ісуса Христа, в польських шатах? Так проходимо шляхом нашої історії не тільки мистецтва.

Дві-три години минуло незамітно, втомився наш доповідач, але до того не признається. Радо вітає цікавих слухачів зі залі, відповідає, вияснює або кидає дотеп. Оце хтось зробив замітку, що доповідач не згадав якогось архітекта. Поважну свою відповідь закінчує вчений дотепом: „Усього сира не вбгаєш в один вареник". Сміх, радість слухачів. Залишається тільки подив: „Яка ж це надзвичайна людина, цей автор „Св. Софії", „По Україні" та інших творів. Яке величезне знання в нього, і... скромність і дотеп, і 40 років праці. Щасливе в нього подружжя, бо діти вже продовжують його працю в ділянці науки — дочка, а син Юрій Логвин знаний уже графік і автор книжок. Наприклад, „Далекими шляхами" й інших.

З любов'ю і вдячністю прощались слухачі з ученим.

Велике спасибі за дари знання і радости!

Олександра Ю. Копач

ФУНДАЦІЯ ПРИЯТЕЛІВ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНИ, ІНК.

проголошує з вдячністю 6-ий список Вш. Жертводавців на вільний від оподаткування „ВІЧНИЙ ФОНД ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНИ" за час від 1-го травня 1989 р. до 31-го жовтня 1990 р.

НЮ ДЖЕРЗІ

$10,000.00 — Український Народний Союз, Джерзі Ситі,Ню Джерзі
$1,100.00 — мґр. Ірена Гладка (у світлу пам'ять Роми Гладкої);
по $1,000.00 — Бурачинський Богдан і Міра, Кухта Роман;
$500.00 — Бобеляк Дмитро;
$400.00 — д-р. Стефанівський Юрій і д-р Люба;
$375.00 — Труш Йосиф;
$250.00 — Кредитівка Самопоміч у Джерзі Ситі;
$200.00 — д-р Баранецький Микола і Христина;
$150.00 — Олесницький Юрій;
по $100.00 — Бейсюк Іван і Анна, Буняк Петро і Наталія, Даниленко Іван і Наталія, інж. Дячук Володимир і мґр. Уляна, Мельниченко Марко;
$70.00 — інж. Бігун Ярослав і Богданна;
$60.00 — Олесницький Мирон і Зеня;
по $50.00 — Гук Стефан, Долинський Адріян і Лярісса, Костюк Галина, д-р. Крамарчук Ірена, Кратко Роза, Ольшанівська Божена, Робак Богдан і Марія, Федорика Осип, Ходновський Нестор і Марія, Чипак Ярослав і Ольга, Чорноморська Січ, Нюарк, Н. Дж.;
по $30.00 — Воронка Василь, Кредитівка Самопоміч, Нюарк;
по 25.00 — мґр. Андрушків Софія, Благітка Александер, Боднаренко Павло й Евдокія, мґр. Гнатик Володимир і Ольга, Казновський Богдан, Марущак Василь, Мриглоцька Люба, д-р Ничай Стефан, мґр. Онишкевич Ілля, Пилип Стефан, д-р Ратич Олег, д-р. Стахів Денис, Стебельський Мирон, Суховерський Омелян, ФилипчаК Ірина;
по 20.00 — д-р. Базюк Волтер, д-р. Демидович Юрій, Косачук Сергій, Лисобей Мирослав, Мандюк Микола і Володимир, Пітьо Орест, мґр. Сенежак Володимир, Сороханюк Дмитро, Чепурківська Марія;
$15.00 — Куліш Василь;
по $10.00 — Бачинський Юліян, Ґут Анна, Кашніца Марта, Кедровська Катерина, Кутний Богдан, Пенцак Ростислав, Склепкович Олег;
по $5.00 — Ладанай Стефан, Мінкевич Катерина, Хміль Мері, Запряла Джон.

НЮ ЙОРК

$200.00 — Галаган Борис;
по $100.00 — Лаврівська Ірена, Маркевич А. і Банах М., д-р. Прокоп Мирослав і Люба, мґр. Рак Володимир і Анна, д-р. і д-р. Залізняк Юліян і Мирослава, Кредитівка Самопоміч, Ню Йорк, Холевчук Марія;
по 50.00 — Бакало Барбара (в пам'ять чоловіка Івана Івановича Бакало), інж. Галів Микола і Зірка, Данчак Михайло, Матіяш Вілліям, д-р. Осінчук Роман, Палідвор Марія, д-р. Сєрант Іван і Стефанія, Яців Лідія;
$45.00 — Домбчевський Роман;
по $30.00 — д-р. Мриц Богдан і Тамара, Кравець Джордж і Ядвіґа, Петрів Р.;
по $25.00 — о. Андрушків Володимир, д-р. Богонович Роман, Боярський Богдан і Ізидора, Дусанівський Богдан і Софія, Качарай Стефан, д-р. Кіндрат Іван, Кондра Богдан, Курчак Микола, Мотиль Марія, Потпірка Кароліна, д-р Салей Маріянна, Сочинська Нана;
по $20.00 — Душник Мері, Костик Сильвестер, Левицька Віра, Незнаний Петро, Ортинський Михайло, Пежанська Любомира, д-р. Скорецька Галина, Сосновий Іван, Сумик Августин, Свінчук Михайло, Федорак Анна, Чумівська Ірена, Цвях Анастазія;
$15.00 — Рінаш Михайло;
по $10.00 — Барицький Микола, Боцонь Тома, Гадзевич Надія, Ґапій Марія, Касприк Гелен, Кручовий Володимир і Анастазія, Левицький Юрій, Лубуцька Марія, Лучанко Мирон, Павлівець Анна, Поліщук Петро, Семущак Стефанія, Собенко Д.;
по $5.00 — Дражевська Л., Клим Ярослав, Коник Микола і Марія;
$2.00 — Рудий Богдан;
$1.00 — Сенишин С.

ПЕНСИЛВАНІЯ

$1,370.00 — Кредитівка Самопоміч, Філядельфія,
по $1,000.00 — Утриско Гелена — В пам'ять мого мужа Мирона Утриска, довголітнього голови Т-ва Бойківщина і редактора „Літопису Бойківщини" та інших видань цього реґіонального Т-ва, пересилаю чек 1000 дол. на Фундацію ЕУ, Ценко Алексіс і Марта;
$800.00 — Українська Щадниця — Філядельфія,
$500.00 — Мазепа Ілярій і Емілія;
$450.00 — д-р Біланюк Олекса і д-р. Ларісса,
$435.00 — Вояки Першої Українскої Дивізії — Філядельфія,
$400.00 — Шашаровський Володимир;
$340.00 — Медуха Володимир і Ірена,
$325.00 — Вомпель Роман;
по $250.00 — Білас Мирон, о. митр. Злочовський Зенон, Крижановський Юліян, Шиприкевич Володимир,
по $225.00 — Зубаль Ярослав, д-р. Кушнір Лев і Ірена, Новаківський Сидір і Евгенія,
$200.00 — Гриців Теодозій і Лукія;
$180.00 — д-р. Кліш Володимир і Віра;
по $175.00 — Куземський Іван і Марія, Маланчук Зенон,
по $150.00 — д-р. Бережницький Юрій і Стефанія, Геврик Тит, НТШ — Філядельфія;
$140.00 — д-р. Тарнавський Остап і Марта,
$120.00 — д-р. Пушкар Володимир,
$100.00 — Козак Ярослав і Калина;
$93.00 — Третяк Олег і д-р. Рената Голод-Третяк,
по $50.00 — д-р. Голод-Третяк Рената, Гомзяк Галина, Качанівський Я. і І., Каплистий Марія, Кознарський Зенон, Шиприкевич Марта;
по $30.00 — Качай Ярослав, Масюк Володимир і Наталія,
по 25.00 — Бульба Микола і Лідія, Винницький Володимир, Марусяк Марія, Онуферко Люба, Поритко Оксана, Стек Мері, Тарнавський Петро, Уланс Роман;
$20.00 — Рак Теодор;
$15.00 — Демків Петро;
по $10.00 — Бурнер Леся, Везлі Боббі, Волощук Ярослав, Ґападза Михайло і Теодозія, Дзівак Іван, Ключник Ірена, мґр. Михайлів Володимира, Реґуш Михайло, Саміленко Василь;
по $5.00 — Андрейців Василь, Браем Повл і Ровз, Граур Микола, Роспутко Вячеслав, Серединська Йоанна.

ОГАЙО

$350.00 — Кравчук Ярослав і Анна;
$200.00 — Паньків Володимир і Юлія,
по $50.00 — Балабан Василь і Ольга, д-р. Дейчаківський Н., Лепкова Іванна, д-р. Музичка І. і Л.;
$25.00 — Кулинич Теодор;
по $20.00 — Піхурко Микола, о. Тилявський Іван, Шевчук Стефанія;
по $15.00 — д-р. Мичковський Мирослав, Петрівський Микола, Попович Маруся;
по $10.00 — Бард Пітер, Грабець Роман і Міра, Кричик Олександер, Пакула Катарина, Шийка Василь,
$5.00 — Волчук Софія

АРКЕНСО

$25.00 — Процик Александер.

АРІЗОНА

$20.00 — Децик Вальтер;
$10.00 — Ліневич А.,
$5.00 — Назаревич Григорій.

КОЛОРАДО

$20.00 — Вінич Віктор.

КАЛІФОРНІЯ

$500.00 — Порайко Йосеф і Стефанія;
$300.00 — Мулак-Яцківський Аркадій;
$100.00 — Скоп Александер;
по $50.00 — Кладко Йосиф, Савчук Ден, д-р. Сидорак Ярослав і Оксана;
по $25.00 — Костка Михайло, Сороколіт Микола;
$20.00 — д-р. Гимон Йоаннес;
$10.00 — Іськів Марія;
$5.00 — Пахолюк Ігор.

КОННЕКТІКАТ

$30.00 — Рудик Марта;
$25.00 — Гайда Ігор і Рома;
по $10.00 — Бойчук Петро, Плеш М., Смук Андрій;
по $5.00 — Козак Богдан, Луців Йосиф.

ДИСТРИКТ КОЛУМБІЯ

$150.00 — д-р. Олійник Степан;
по $20.00 — Вороняк Александер, Денисенко Катерина.

ДЕЛЕВАР

$25.00 — проф. Білинський Ярослав.

ФЛЬОРИДА

$500.00 — Новотни Віктор;
по $50.00 — Гарасим Тимотей і Віра, д-р. Стецьків Евген і Ніна, Токій Александра,
по $25.00 — Поритко Роман і Галина, Сольчаник Мирослав,
по $20.00 — Копійчук Роман, Стефанишин Маруся;
по $10.00 — Мартюк Сильвестер, Павлишин Вальтер;
$5.00 — Прокопов Теодор.

АЙДАГО

$5.00 — Філь Андрій.

ІЛЛІНОЙ

$50.00 — Фільварків Оксана;
по $25.00 — д-р. Войтович Стефан, Голойда Вальтер і Марґарет;
по $20.00 — Вейн Михайло О., Городиський Орест, Ґолаш Стефан, Качуровський Василь,
$15.00 — Василів Петро,
по $10.00 — Кікцьо Теодор, Малешик Петро;
по $5.00 — Дурбак Борис, Оріх Софія;
$2.00 — Козицький М.

МАССАЧУСЕТТС

$1,000.00 — Шеґрин Яків;
$300.00 — д-р. Миколаєвич Роман і Наталія;
$100.00 — д-р. Дідюк Іван,
$61.72 — Відділ Приятелів Фонду Енциклопедії Українознавства в Бостоні, Масс. — відсотки із зліквідованого конта,
$50.00 — Мисишин Анастазія;
по $25.00 — Волощук Петро Т., Хромяк Дмитро;
$10.00 — Мельник Дмитро;
$5.00 — Школяр Еміль

МЕРИЛЕНД

по $250.00 — д-р. Залуцький Теодор Б., д-р. Тимхів Стефан і Тамара,
$50.00 — Бень Константин;
по $10.00 — Дячок Теодозій, Михайлишин Софія

МИШИҐЕН

$200.00 — д-р. Джуль Павло й Ірина;
$50.00 — д-р. Слюсарчук Атанас,
по $25.00 — Андрусяк Марія, Гординський Роман, Костюк Григорій;
по $20.00 — Колодчин Василь і Ліда, Лаврів Микола, Нагірний М.,
— Чапельський Орест,
$5.00 — Бараник Ю. і Л.

МІННЕСОТА

по $50.00 — Головко Александер, Прегар Ник.
$40.00 — Кулик Василь,
$25.00 — Сколуцька Марія,
$10.00 — Гайовий Федір.

НОРТ КАРОЛАЙНА

$5.00 — Паньків Павло

ОРЕҐОН

$2.00 — Яворський Іван

ВІРДЖІНІЯ

$100.00 — Держко Е.,
$25.00 — Таран Зіна,
$10.00 — мґр. Антипів Ксеня

ВІСКОНСИН

$50.00 — Герасимович Роман,
$10.00 — Фафендик Марія

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ Д-Р МАРІЇ КОЗНАРСЬКОЇ

по $200.00 — д-р. Рожанковський Ярослав, д-р Сидорак Ярослав і Оксана,
по $100.00 — Гладкий Ярослав, Гринишин Віра, Таня і Юрій, Кознарський Зенон, д-р. Миндюк Ярослав і д-р. Дарія, Тершаковець Мирослава;
$80.00 — Ґардецький Олексій і Евгенія,
по $75.00 — Бачинський Марко, д-р. Бачинський Орлик.
по $50.00 — мґр. Баранецький Володимир і Христина, Голод Марія, д-р. Крамарчук Ірена, мґр. Крамарчук Лідія, д-р. Кунцьо Орест і Зеновія, д-р. Скорецька Галина, Сидорак Зеновія, Марко і Яра, проф. Сисин Френк,
по $30.00 — Олесницький Остап і Слава, Повх Джордж і Ганя,
по $25.00 — Бакалець Марія, мґр. Гладка Ірена, Дядинюк Ольга, Качмар Василь і Наталія, Пежанська Любомира, Соневицька Христя;
по $20.00 — Білик Любомир і Люба, Зелес Володимир і Ярослава, Бобиляк Галина, д-р. Витвицький Ігор і Дарія, Кольцьо Володимир і Евгенія, Кордуба Катерина, мґр. Коренець Ганна, Крижанівська Марія, Макаренко Святослав і Оксана, Омецінський Омелян і Марія, Омецінський Зенон і Ізабелла, Семків Марта і Леся, Старосольська Уляна, Холевчук Марія, Цапар Ірена;
$15.00 — Шумська Марія,
по $10.00 — Домбчевський Роман і Люба, Лаба Стефанія

У СВ. ПАМ'ЯТЬ МҐРА ОЛЕКСАНДРА СМАЛЯ

$200.00 — Смаль Ольга;
$100.00 — мґр. Баранецький Володимир і Христина,
$50.00 — Коропецький Іван і Наталія,
по $25.00 — Гнатів Богуслава, Лапичак Роман і Ірена, Лапичак Люба і Михайло Лесько, Олесницький Остап і Слава, Ратич Евгенія

Щиро дякуємо ВШ. Жертводавцям і ВШ. Збірщикам за датки на Фонд ЕУ та просимо про Вашу дальшу підтримку цієї акції.

Назву Фундації можна скорочувати при виписуванні чеків на: F.F.E.U.

The Foundation of Friends of the Encyclopedia of Ukraine, Inc.
6 Nebraska Drive • Matawan, N.J. 07747

Президія:

Мґр. Володимир Баранецький, голова **Слава Олесницька, секретар**

Організаційний семінар п'яти Округ УНС

Лігайтон, Па. (с. г.). — У суботу, 29-го вересня, 1990 року, тут, на мальовничій гірській відпочинковій Оселі імени Олега Ольжича „Ольжичівці", відбувся секретарсько-організаційний семінар УНСоюзу, в якому взяло участь 45 секретарів та інших відділових урядовців із п'яти Округ східньої Пенсилванії. Цими Округами були: Лігай Велійська Округа — голова, почесний член Головного Уряду, Анна Гарас; Округа Твердого Вугілля, Шамокін, — голова Йосиф Чабан; Вілкс-Берська Округа — голова Тимко Бутрей; Філядельфійська Округа — голова Степан Гавриш; Скретонська Округа — Софія Голик. (Був також присутній голова Рочестерської Округи Петро Дзюба). До участи в семінарі була запрошена Округа Балтимор-Вашінгтон, але через важливу перешкоду Відділові урядовці не могли прибути. Екзекутивний Комітет УНС репрезентували: головний предсідник мгр Уляна Дячук, головний секретар Володимир Сохан і головний касир Олександер Благітка.

Фотографія з семінару — сидять зліва: Тимко Бутрей — голова Округи Вілкс-Бері; Йосиф Чабан — голова Округи Твердого Вугілля, Шамокін; Анна Гарас — голова Округи Лігай Веллі; Володимир Сохан — головний секретар УНС; мгр Уляна Дячук — головний предсідник УНС; Олександер Благітка — головний касир; Степан Гавриш — голова Філядельфійської Округи; Петро Дзюба — голова Рочестерської Округи; Андрій Кушнір — секретар 83-го Відділу УНС.

(*Світлив Ігор Лесик*).

Семінар — наради відкрила і ними проводила мгр Уляна Дячук. Привітавши присутніх союзовців, проводячи нарадами на вступі поінформувала, що ціллю семінару в першу чергу є познайомити всіх з впровадженою новою корисною грамотою пенсійного забезпечення та з іншими іноваціями, уведеними в УНСоюзі з 1-го жовтня 1990 року.

В дальшому У. Дячук обширно інформувала про відбуті перші наради новообраного Головного Уряду УНС після 32-ої Конвенції; наради відбулися 15—16 вересня в Головній Канцелярії УНС. Наради були конструктивними й корисними. Новообрані члени Головного Уряду мали нагоду запізнатись з рутиною Союзової праці та їх обов'язками. Під час нарад обрано різні комісії, затверджено відкриття Інформаційного Центру УНС в Києві, а також зібрані обмірковували, де повинна відбутися 33-тя Конвенція, яка припадає на сотий ювілей Батька Союзу в 1994 році.

Зчерги головний предсідник інформувала про організаційні здобутки цілости УНСоюзу за останніх вісім місяців року і при тому відмітила успіхи поодиноких Округ. Також У. Дячук згадала про успіхи найкращих Відділових секретарів-організаторів, між якими першенство належить секретареві 496-го Відділу в Сіятл Михайлові Кігічакові. Який приєднав уже 227 нових членів; голова Контрольної Коміс УНС Василь Пастушок придбав 45 членів до 231-го Відділу в Філядельфії.

Після цих важливих інформацій про працю цілости Союзу, Головний предсідник перейшла до головної теми зустрічі, а саме — до інформацій про впроваджену нову пенсійну грамоту. Тут вона присвятила багато часу, пояснюючи користі нової грамоти.

Наступним доповідачем був головний секретар Володимир Сохан, ініціятор нової кляси забезпечення й фахівець у цій ділянці. Він подав у найбільш доступний спосіб практичні поради, вживаючи до цього відповідні табелі, як саме інформувати проспектів про „союзовий товар". У дальшому В. Сохан дав вичерпні інформації про поважні знижки членських вкладок, як також про впровадження нових меж і сум забезпечення без лікарського бадання (огляду), які входять у життя від 1-го жовтня 1990 року.

Головний касир Олександер Благітка подав інформації про винагороду продавцям нової кляси, нагромадження відсотків та виплати пенсії. При тому він коротко згадав про загальну фінансову господарку УНСоюзу.

Всі присутні на початку нарад одержали добре приготовані інформаційні матеріяли, які були допоміжними для сприймання доповідей. Також слід згадати, що по кожній доповіді присутні ставили доповідачам багато питань, на які негайно одержували вичерпні відповіді. Не можна теж упустити з уваги, що адміністрація „Ольжичівки" частувала зібраних союзовців смачним обідом, включно з грибовою зупою з підпеньками із посілости Оселі.

Семінар — зустріч союзовців, закінчено подякою, яку всім зложила мгр Уляна Дячук за участь, і апелювала, щоб ще у цьому 1990-му Конвенційному році виконати загальну союзову квоту, яка виносить 2000 членів. А, щоб квота була виконана, то до 31-го грудня треба ще придбати кількасот нових членів.

Свят-Вечір...

(Закінчення зі стор. 2)

вареники, і мені дуже смакували „капустяники", відтак подала голубці, після цього солодкі вареники (з маком і сливками) і кутю. Тут, тато як господар, набрав у ложку куті і тричі „сіяв", кидаючи до стелі і промовляючи: „Сійся, родися, жито, пшениця і всяка пашниця". Вся кутя причепилася до стелі, наче приклеїлася чим мама дуже тішилася, мовляв, це дуже добрий знак. Буде добрий урожай і щастя в родині. На закінчення вечері мама подала узвар, тата й Миколу питала, чи не хочуть чаю з румом (подарунок від Миколи), ставлячи на стіл печені пироги, колач-бабку й інше солодке печиво. Свят-Вечерю закінчено знову спільною молитвою.

Після молитви тато зв'язав ложки сіном і поклав під обрус, щоб покійники, наші предки, які до нас, напевно, вночі загостять, мали чим їсти кутю. Просфору і тарілку куті мама залишила на столі.

Ще ми добре не закінчили цих святкових обрядів — тато ходив ще „у відвідини" до стайні, привітати корову, ялівку і поросята — як до нас почали сходитися „з колядою" стрийки (тато мав трьох старших братів, які вже були звільнені з військової служби), їхні діти, сусіди, навіть бабуня прийшла з дідусем, бо всі звідкілясь довідалися про приїзд тата і Миколи, і всі хотіли знати: „Що нового в світі?"

Говорили, колядували, жартували, сміялися, всі тішилися, всім було дуже весело, а найбільше тішилася моя мама, яка всіх угощала, „чим хата багата"... І так просиділи майже всі далеко поза північ, поки над ранком не прийшли хлопці „з конем" і не пригадали, що вже час йти до церкви.

Оце все, що я памятаю про один з найкращих моїх Свят-Вечерів. Це був один з передостанніх Свят-Вечорів ще за життя моєї мами, як я був малим десятилітнім хлопцем.

Пізніше, різні були Свят-Вечори, веселі і сумні, але такого гарного вже не було.

З'їзд Пласту в Україні

В днях 19—21-го жовтня у Моршині в Карпатах, відбувся черговий з'їзд Пласту в Україні.

З'їзд ухвалив проєкт статуту, який після обговорення у місцевих осередках, буде затверджений на черговому з-їзді, та вибрав Тимчасову Крайову Пластову Раду (ТКПР). У склад ТКПР увійшли: Олег Покальчук(Луцьк), Богдан Генега (Львів), Олесь Криськів (Львів), Ігор Гринів (Київ), Олеся Пасічник (Львів), Валерій Олійник (Донецьке), Степан Корчинський (Івано-Франківське), Володимир Скоробський (Київ), та Богдан Гасюк (Львів).

Головними завданнями ТКПР є приготувати черговий крайовий з'їзд не пізніше як у березні 1991 року, затверджувати кандидатів на заприсяження, координувати діяльність п'ятьох комісій: таборової, юнацької, новацької, статутової,і господарської, допомагати в організації пластових станиць.

Частина програми з'їзду була призначена на звіти пластових осередків. Підсумки звітів виявили, що існують десятки юнацьких гуртків, які є в стадії організації, але нема відповідної кількости кваліфікованих впорядників. Організаційно завершені та провадять нормальні пластові зайняття покищо тільки три підготовчі курені УПЮ: Курінь юнаків ім. Василя Стуса у Луцьку — зв'язковий Олег Покальчук, Курінь ім. Данила Галицького у Львові — зв'язковий Орест Шот та Курінь юначок ім. Олени Степанівної у Львові — зв'язкова Олена Кондратик. Крім того у Львові є ще 23 гуртки юнаків та 5 гуртків юначок, які покищо не згуртовані в курені. Офіційно Пласт є зареєстрований тільки у двох областях — Львівській та Івано-Франківській.

Президія Крайового З'їзду Пласту в Моршині(зліва): пл. сен. Богдан Генега, ст. пл. Володимир Скоробський і ст. пл. Богдан Гасюк.

З'їзд затвердив дві постанови: перша, що дальші заприсяження осіб з терену України можуть відбутися тільки за попередньою згодою пленуму ТКПР України, або Головної Пластової Булави (ҐПБ): друга, — звернутися до Верховної Ради України із заявою, що Пласт відновив свою діяльність в Україні та існує як окрема молодіжна організація.

Делеґати осередків Пласту у Львівській області в часі наради у Моршині.

У з'їзді брали участь 162 пластунів та гостей, з того 59 із правом голосу. Присутніми були представники із таких областей: Львівська, Івано-Франківська, Тернопільська, Волинська, Рівенська, Київська, Донецька, Закарпатська та інші. Найбільш чисельною групою були пластуни та гості із Львівщини у числі 97.

Між учасниками були чотири члени Пласту із 1920-их років, гості — члени із ЗСА, Канади, Німеччини, делеґація литовських скавток, та Президія тимчасової Крайової Ради Пласту в Польщі. Уповноваженими представниками Пласту в діяспорі були — Людмила Дармограй, головна булавна новачок, та Петро Содоль, головний булавний юнаків.

З'їздом дуже вміло проводила Президія у складі Богдан Генега, Володимир Скоробський та Богдан Гасюк, а за господарську ділянку відповідав Олесь Криськів, який зорганізував відповідні приміщення на наради, нічліги, цікавий концерт і фільм та дуже смачне харчування.

Пресова Служба ГПБ

Книга...

(Закінчення зі стор. 2)

ну займає матеріял із спогадів Йосипа Гірняка. У шостому розділі надруковані літературні твори — вірші, нариси, присвячені Лесеві Курбасові. Це лиш добірка, бо цих присвят великому реформаторові нашого театру більше, та й тепер, коли його ім'я стало гаслом культурного відродження, коли відбуваються наукові конференції та літературно-мистецькі імпрези, присвячені його творчості, таких творів буде більше. Цінна остання частина цієї книги, в якій примітки, котрі дозволяють орієнтуватися в іменах і назвах, поданих у тексті, як теж і документи про відзначення сторіччя з дня народження Леся Курбаса з фотовідбитками афіш і програм, як і пропам'ятних таблиць на будинках різних міст, де довелось жити і працювати Курбасові. Найбільша цінність — це вичерпна бібліографія творчости Леся Курбаса, подана за роками, починаючи від першої друкованої статті під псевдонімом Зенон Мислевич, надрукованої в „Літературно-науковому вістнику" в 1906 році, коли авторові було всього 19 років. Тут же і бібліографія книжок і статтей про діяльність Леся Курбаса, починаючи від 1917 р. до 1989 р. Покажчик імен і назв, що подає понад тисячу окремих занесень, дозволяє легко користуватися книгою. У книзі понад сотні фотовідбиток, які ілюструють життя Леся Курбаса від народження (портрети і його, і його батьків, навіть метрика народження), фотознімки з вистав, портрети його близьких співробітників-акторів.

Упорядникам книги належить признання за це видання, головно редакторові й авторові передмови і приміток Валеріянові Ревуцькому: це його третя книга з історії українського театру (дві інші: про п'ять великих акторів української сцени та монографія „Нескорені березільці" про мистецький шлях Йосипа Гірняка й Олімпії Добровольської) і вона найбільш імпозантна.

МІНІСТЕР ОБОРОНИ Великобританії Том Кінґ заявив кореспондентові Бі-Бі-Сі, що коли розпічнеться війна на Близькому Сході Ірак потерпить велику поразку. Але додав міністер, що поки Саддам Гуссейн усвідомляє собі трагедію війни, конфлікт ще можна полагодити дипломатичними заходами. Британський міністер оборони підкреслив, що не вважає С. Гуссейна „непогамованим диктатором", як дехто каже у світі. Він прямо цинік, розраховує на свою військову силу, не усвідомлюючи собі, що має до діла з 250-мільйоновою Америкою і її альянтами, які розпоряджають не тільки наймодернішою звичайною зброєю і фльотою та літаками, але є у посіданні нуклеарної зброї, яка безсумніву буде використана у випадку потреби. Хто ж тоді потерпить: безсумніву іракський народ, його армія, індустрія тощо. „Ми не можемо тримати велику військову армаду і модерну зброю в пісках Савдійської Арабії в безконечність". Міністер радив Гуссейнові не зачіпатись з ізраїлем, бо тоді з Іраку нічого не залишиться.

Два міністри — два світи — одна ідея

Під час зустрічі двох пань міністрів. На світлині (зліва): Леся Хома, міністер Маріон Бойд, міністер Ірина Калинець, Джіліян Сандеман і Олександер Чумак.

Два міністри: Маріон Бойд, міністер освіти від 1-го жовтня 1990 року в Онтаріо, і Ірина Калинець, міністер освіти від 1-го травня 1990 року в Львівській області, мали нагоду зустрітися і говорити, завдяки складним клопотанням Олександра Чумака, передового суспільного діяча в Торонто, психолога, соціолога і шкільного радного від 1974 року. Олександер Чумак недавно повернувся з України, де він відвідав українські школи і мав можливість збагнути глибини і низини, світла і тіні сучасного українського шкільництва. Розуміючи велику потребу допомоги українським школам на Україні (брак підручників, брак паперу, брак знарядь, брак машин, брак усього!), Олександер Чумак доклав великих зусиль, щоб запізнати нового онтарійського міністра освіти, пані Бойд з Іриною Калинець, яка приїхала до Торонто зі своїм чоловіком Ігорем, поетом, на Інтернаціональний Фестиваль Авторів.

Міністер М. Бойд прийняла міністра І. Калинець, радного О. Чумака та шкільного завідувача Шкільної Ради Лесю Хому в своєму бюрі (Квінс Парк, Моват Бльок). Радний Чумак був перекладачем для Ірини Калинець і одночасно з'ясовував свої власні спостереження відносно шкільництва на Україні. Пані Бойд слухала з зачудованням про всі проблеми, які під цю пору виринули в Україні, і про невідрадні умовини в українських школах. З великим співчуттям вона слухала Ірину Калинець, яка спокійно, опановано змальовувала свою працю і стан шкільництва на тлі сучасних обставин в Україні.

Обидві пані міністри були тієї самої думки, що треба здобувати науку, яка має якесь значення, а не таку, що примушує стояти запаморочено 12—16 літ на однім рівні під тиском політичних гасел. Вільне від переслідувань життя серед див науки виробляє в молодих людей почуття власної вартости і додає їм нових сил і крил підноситися понад життєву суєту. До такого роду життя стремить не тільки шкільництво в Україні, але й вся Україна.

Ірина Калинець запросила Маріон Бойд відвідати Україну. Вона обіцяла це зробити, як скоро обставини їй дозволять.

Віра Ке Плавущак

НАША ПОДЯКА

Недавно закінчив чоловічий хор „Гомін" зі Львова своє концертове турне по містах більшого скупчення українців в Америці. До нього долучилися ненадійно ще ансамблі „Світлиця" і „Смерічка", які раніше виступали в Канаді.

У рамках своєї братської діяльности, Український Народний Союз вже не один раз допомагав мистецьким одиницям з Австралії, Бразилії і Польщі у підготові їх виступів. Тепер прийшов вже час, щоб простягнути наші руки і помагати також мистецьким одиницям з України. Полагодженням загальних технічних справ, приготуванням до приїзду та щоденною опікою над учасниками займалася подорожня агенція „Сковп", на чолі з її президентом Марійкою Гельбіг. Технічні справи у багатьох місцевостях взяли були на себе Окружні Комітети УНСоюзу.

Цією дорогою складаємо нашу щиру подяку всім головам і членам Управ Окружних Комітетів УНСоюзу у місцевостях, де відбулося 16 концертів, членам Управ союзових Відділів та всім численним людям доброї волі, які помагали концерти проголошувати, продавати квитки вступу, приготовляли прохарчування, а перш усього, брали виконавців до своїх домів на нічліги. Всі вони виявили співакам і хористам багато серця, вирозуміння та любови до ближнього, яку наші брати і сестри з великою подякою повезли в Україну.

Без необмеженого вкладу часу і жертвенної посвяти і праці турне такої великої групи у складі 68 осіб, не могло б успішно відбутися.

Ми всі українці у діяспорі, кожний згідно із своїми можливостями й уподобаннями, мусимо тепер допомагати Україні й українському народові у його зусиллях, щоб здобути національну свідомість, піднести престиж української науки, культури і мови.

Всі наші контакти, а спеціяльно на культурному полі, з братами і сестрами з України, їм у цих стараннях тільки допомагають.

Дякуємо всім, що причинилися в будь-який спосіб до успішного переведення концертів та за зрозуміння ваги такої помочі.

Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу

83-ій Відділ СУА в Ню Йорку

складає найщирішу подяку Шановним Спонзорам та Покупцям квитків виграші для Українського Музею в Ню Йорку. Виграш заключено 2-го грудня на Передріздвяній Зустрічі ущаслививши п'ять українців. Чистий дохід в сумі 19,186.65 дол. передано Українському Музеєві.

Управа Відділу

ПІДГОТОВЧА КОМІСІЯ

Від Підготовчої Комісії для скликання Установчого З'їзду Осередків, Товариств та Фондів допомоги РУХ-ові, Україні.

До Осередків, Товариств та Фондів Допомоги РУХ-ові.

Цим повідомляємо, що

УСТАНОВЧИЙ З'ЇЗД
Осередків, Товариств та Фондів допомоги РУХ-ові в Україні

відбудеться

в днях 26-27 січня 1991 року
в HOLIDAY INN JETPORT
1000 Spring St., Elizabeth, N.J. 07201
Tel.: (201) 355-1700

Ціни за готель: 65.00 дол. за кімнату (одна чи дві особи)
Ціни за харчування: 75.00 дол. (два обіди, вечеря і сніданок).

Для замовлення готелю просимо звертатися до:
RUKH Convention Committee
c/o B. Burachinsky, 272 Old Short Hills Rd.,
Short Hills, N.J. 07078. Tel.: (201) 376-5140

Всі резервації повинні бути зроблені до 10-го січня 1991 року.

Модус представництва на Установчий З'їзд: 2 (два) делегати від кожного осередку, товариства чи фонду допомоги РУХові. Представництво від інших організацій, які в своїй праці чи дії допомагають РУХові буде визначено Підготовчою Комісією.

Всі осередки, товариства, фонди чи інші організації, які допомагають РУХові повинні зголосити про свою участь, переславши відповідні документації до Верифікаційної Комісії до 10-го січня 1991 р. на адресу:
RUKH Convention Committee
c/o L. Tatuch
25714 Waxford, Warren, MI., 48091 Tel. (313) 755-5185
Реєстраційні: 25.00 дол. від делегата, 10.00 дол. від гостей

Осередки, товариства та фонди допомоги РУХові повинні подати писані звіти не більше двох сторінок зі своєї діяльности до Підготовчої Комісії до 15-го січня 1991 р. на адресу:
RUKH CONVENTION COMMITTEE
c/o Walter Sochan
UNA Building
30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

ПІДГОТОВЧА КОМІСІЯ

ВСЯ ДИВІДЕНДА ДО ФОНДУ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

50-літній ювілей супружжя Ірини і Романа Ярошів

Батьки Романа Яроша, Григорій і Ольга, жили в повітовому місті Городку біля Львова, де малий Роман ходив до народної школи, потім — до гімназії. По скінченні гімназії був він прийнятий на студії до Богословської Академії у Львові, ректором якої тоді був св. п. Патріярх Йосиф Сліпий. В червні 1939 року закінчив Роман Ярош студії.

Розпочалася війна. Польська поліція арештувала Р. Яроша і вивезла до Берези Картузької. Батьки Ірини Ярош, о. Іван і Ярослава फединські, жили в купелевій місцевості в селі Любінь Великий, недалеко Львова і Городка. Отець Іван був парохом і деканом Городецького повіту. В часі Першої світової війни у 1918 році був о. Іван капеляном при Українській Галицькій Армії. Ірина ходила до народної школи імені Тараса Шевченка, а опісля — до українського державного учительського семінару у Львові і по скінченні його дістала в Любіню Великому безплатну вчительську працю. Відтак учителювала в Мостиському повіті до 1939 року. Наречені Роман і Ірина, 22-го червня 1940 року, поїхали до Львова до церкви св. о. Миколая, де таємно парох о. Василь Лончина повінчав їх. Він був її вуйком. В липні 1944 року з малим сином Богданом подружжя Ярошів виїхало на Словаччину, а звідти — до Австрії, і тут замешкали в Форальбергу в селі Блюдеш.

Спровадила родину Ярошів до Америки тетаКатерина Чахарівська в червні 1949 року, до Філядельфії, де належали до парохії Христа Царя. Богослуження в той час відбувалися в приватному домі. За ініціятивою бл. п. о. митрата Василя Головінського в 1962 році створено ініціятивний будівельний комітет, ціллю якого було зібрати гроші на будову церкви. Роман Ярош був секретарем будівельного комітету і кожної неділі і свята збирав датки на будову церкви. У травні 1965 року будова церкви Христа Царя була завершена і посвячена. Р. Ярош є членом-основником кредитівки „Самопоміч" у Філядельфії, в Кредитовій комісії працював 17 літ, був її членом і головою. Він теж належить до Патріярхального Товариства відділу у Філядельфії, де був секретарем і кілька років головою. Є він членом Крайової Управи Патріярхального Товариства й інших товариств.

У 1950 році у Філядельфії народився другий син Роман мол. Обидва сини здобули університетську освіту і працюють по фаху. З січня 1986 року Яроші виїхали до Саратоґа Спрінґс, Ню Йорк, де живуть і їх сини з родинами і працюють. Влітку, цього року, випало 50-ліття шлюбу, і обидва сини постановили зробити батькам милу несподіванку на Союзівці. День 23-го червня був гарний і соняшний. У церкві Пресвятої Трійці Молебень у наміренні п-ва Ярошів відправили о. канонік Еміль Шараневич і о. капелян Михайло Горошко. Було багато гостей, родини, приятелів і знайомих, які гарно співали Молебень.

У зворушливій проповіді. отець-парох Е. Шараневич з глибиною говорив про 50 років справді християнського життя, прожитих спільно в любові і здоров'ю і бажаючи, разом з отцем капеляном М. Горошком і далі жити в мирі й ласці. Всі гості заспівали „Многая Літа".

У залі „Веселка" потім був „коктейль", а в їдальні відбулася ювілейна гостина. Почесний стіл був прикрашений великим кошиком з живими квітами від Анне-Марі з Німеччини. Програмою проводив син Богдан з допомогою молодшого сина Романа. За почесним столом була разом з отцем й ювілярами найстарша з родини тета Марія Білозор, яка помимо своїх 97 літ хотіла своєю присутністю звеличити цей ювілей. Тета Марія Білозор була у 1918 році медсестрою при Українській Галицькій Армії, де лікарем був д-р Володимр Білозор. Були тут і рідні з України, сестра пані Ірини Ярослава Федорович і сестрінка з України Ліда Хрущ, та всі діти і внуки ювілярів.

Під оплески присутніх відчитано привіт від Владики Івана Прашка з Австралії, товариша п. Романа з Богословської Академії, та побажання від отця-доктора Івана Біланича і парохіян з церкви Христа Царя з Філядельфії. Промовляли на святі — Золотому Весіллі о. капелян М. Горошко, згадуючи молоді літа разом прожиті в Городку; сестра пані Ярослава, яка 46 років не бачилася зі сестрою Іриною; і сестрінка з України Ліда Хрущ.

Багато привітів наспіло від родини і приятелів.

Сама ювілятка пані Ірина відчитала спомин з часів еміграції. Відтак розпаковувала дарунки і зворушено дякувала усім. На закінчення ювілят Роман Ярош зложив подяку обом синам — Богданові і Романові за несподіване свято, обом всечеснішим отцям: канонікові Е. Шараневичеві та капелянові М. Горошкові, за відслуження Молебня, та дуже дякував дорогим гостям з України — Славі Федорович і її доні Лідії за присутність на Ювілеї, та усім іншим за участь у святі. А насамперед дякував Всевишньому Господеві й Матері Божій за всі ласки з неба для них.

З нагоди 50-ліття подружнього життя панство Ярошi зложили 225 долярів на такі цілі: на Українсьу Католицьку Церкву в Україні на руки Преосвященного Владики Володимира Стернюка — 50 дол.; на Патріярший Фонд Т-ва Св. Софія — 50 дол.; на висилку журналу „Патріярхат" в Україну — 20 дол.; на лікування дітей Чорнобиля — 30 дол.; на беатифікаційний процес Слуги Божого Митрополита Андрея — 25 дол.; на студії для питомців в Україні — 25 дол.; і на віднову Богословської Академії у Львові — 25 долярів.

Богдан і Роман Ярошi,
сини.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ!

ПРЕЗИДЕНТ АЛЬЖИРУ Шадлі Бенжедід вірить, що близькосхідній конфлікт можна буде полагодити мирними засобами. Він тепер роз'їжджає по арабських країнах і веде переговори з тамошніми керівниками. Президента Альжиру супроводжає в цій, на його думку, важливій поїздці, міністер закордонних справ Ахмед Гозалі, який заявив кореспондентам, що президент Іраку Саддам Гуссейн виведе свої війська зКувайту, якщо ЗСА й інші країни не використають цього факту для приниження його особи і його уряду. Покищо С. Гуссейн покликав до Багдаду своїх амбасадорів з ключевих країн і дехто з політичних аналітиків пояснює цей факт новою ініціятивою для полагодження конфлікту. Уряди ЗСА, Великобританії та інших країн не відступають від своїх вимог виведення іракських військ з Кувайту без жодних передумов.

ПАПА ІВАН ПАВЛО IIвідправив в соборі св. Петра головну Богослужбу в часі Різдва Христового. Богослужба була передана телевізійними станціями до 50-ти країн світу. Не зважаючи на зливний дощ, численні вірні прийшли на площу св. Петра, щоб послухати проповіді Папи. Службу Божу і проповідь Папи передавали також до Польщі, Чехо-Словаччини і Совєтського Союзу. Поздоровлення зі святами Різдва Папа передав на 53-ох мовах народів світу.

СЛОВЕНІЯ, НЕ ЗВАЖАЮЧИна погрози федерального уряду, проголосила вихід з Юґославії і створення своєї власної самостійної республіки. За вихід з федерації голосувало 95 відсотків словінців і тільки 3.5 відсотка, головно серби, голосували проти. Президент Словенії Франц Бучар заявив, що він, виявляючи бажання більшости населення, буде співпрацювати з федеральним урядом, головно в таких ділянках як постепенне організування збройних сил Словенії, фінансів і перебудови органів державної безпеки.

Управа Оселі Спілки Української Молоді в Елленвіл, Н. Й.

з глибоким жалем повідомляє, що у вівторок, 25-го грудня 1990 р. відійшов у вічність, колишній довголітній голова Управи Оселі СУМ в Елленвіл, Н. Й.

бл. п.

Володимир Костик

залишаючи у смутку дружину Людмилу з дітьми і внуками та всю сумівську громаду.

Дружині, дітям, внукам висловлюємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Нехай американська земля буде йому легка!

УПРАВА

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що в середу, 26-го грудня 1990 р. у Філядельфії, Па. упокоїлась у Бозі наша найдорожча

МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.

Теодозія Матиєвич з дому Клецор

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в неділю, 30-го грудня і в понеділок, 31-го грудня 1990 р. у похоронному заведенні Насевича до церкви Благовіщення Пречистої Діви Марії, відтак на український католицький цвинтар св. Марії у Факс Чейс, Па.

Горем прибиті:
син — ВОЛОДИМИР з дружиною ЕЛЄНОЮ і дітьми
донька — ОЛЬГА ТЕРЛЕЦЬКА з мужем ВОЛОДИМИРОМ і дітьми

Ділимося сумною вісткою, що в четвер, 13-го грудня 1990 р. Б. відійшов у вічність на 89-му році життя наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІДУСЬ

бл. п. Інж.

ЯРОСЛАВ ЗУБАЛЬ

співосновник Об'єднання Українських Лісників і Деревників (ОБУЛІД) та автор книжки МИСЛИВСЬКІ СПОГАДИ.

У глибокому жалю:
дружина — МИРОСЛАВА
дочка — ЛІДА ШАЄНКО з родиною
дочка — ЛЯРИСА БІЛАНЮК з родиною
сестра — ОРИСЯ ГНАТЧУК з родиною
ближча і дальша родина в Америці й Україні

У СПРОБІ ОБЛЕГШИТИ ТЯГАР своїх видатків Уряд президента Джорджа Буша запропонував нові заходи, які приневолювали б тих, що отримують допомогу від „Медікер" домагатися найперше платностей на покриття лікарських чи шпитальних видатків від приватних обезпеченевих фірм. Так повинно бути згідно з існуючими законами, але практика виказує, що мільйони долярів Уряд втрачає тому, що люди неправдою чи шахрайством при виповнюванні анкет отримують подвійні платності на одні й ці ж витрати.

Замість квітів на свіжу могилу

св. п. о. протопресвітера ІВАНА ТКАЧУКА

нашого дорогого і ніколи незабутнього краяна — сина Зеленої Буковини, України складаємо пожертву в сумі 100 дол. на фонд допомоги для українців в Румунії.

Юрій і Анна ВИБАЧИНСЬКИЙ-ЗАГУЛ
і Василина ШВЕЙКО

В ДВАДЦЯТЬ П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

мого дорогого і ніколи незабутнього друга

бл. п.

ОЛЕКСИ КИСЕЛИЦІ

учасника Буковинського Куреня в 1941 році і сина рідної Буковини, України складаю пожертву в сумі 100 дол. на фонд допомоги українцям в Румунії.

Юрій ВИБАЧИНСЬКИЙ-ЗАГУЛ

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 24-го листопада 1990 р. по довгій і важкій недузі відійшов від нас на вічний спочинок на 64-му році життя мій улюблений МУЖ

бл. п.

ВАСИЛЬ КРАВЧУК

нар. 8-го лютого 1926 р. в с. Великі Дідушеці, п. Стрий.

ПАНАХИДА за спокій душі покійного була відправлена вечером 27-го листопада в похоронному заведенні Балдвін Фаєрчілд, а в середу, 28-го листопада в церкві Покрова Божої Матері в Апопці, о. С. Адамяк відправив Службу Божу. Тіло покійного спочило на цвинтарі Ґрін Вуд в Апопці, Фл.

Покійний залишив у глибокому смутку:
дружину — АННУ
братів — БОГДАНА й ІВАНА з родинами
сестри — РУЗЯ і ДОСЯ з родинами

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

18. 12. 1990 р.

З глибоким жалем повідомляємо, що 21-го грудня 1990 р., несподівано відійшов у вічність наш дорогий і незабутній

МУЖ І БАТЬКО

бл. п.

СТЕФАН ТУРЧИН

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 24-го грудня 1990 р. з церкви св. Трійці в Кергонксоні, Н. Й., а відтак на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Залишені у смутку:
дружина — ЗОЯ
сини —
МИХАЙЛО з дружиною
ЮРІЙ з родиною

Замість квітів родина просить складати пожертви на Дітей Чорнобиля через УНС.

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими що 22-го грудня 1990 р. відійшов у вічність наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, БРАТ І ДІДО

бл. п.

Ярослав Стрільбицький

агроном, церковний діяч.

Залишив у глибокому смутку:
дружину — ТАНЮ
доньку — КСЕНЮ з мужем МИКОЛОЮ КОВАЛЕМ
внучки — НАДІЮ і АНДРІЙКА КОВАЛЬ
брата — д-ра ОЛЕКСАНДРА
кузина — проф. д-ра ОЛЕКСАНДРА РУДАВСЬКОГО з дружиною, San Jose, Cal
родини —
МАРІЮ СТРІЛЬБИЦЬКУ, Україна
МИХАЙЛА ЛЕВИЦЬКОГО з родиною Чикаґо, Ілл.
НУСЮ ЛЕНИК, Чикаґо, Ілл.
КУЗЬМУ, ЕВГЕНІЮ КОВАЛЬ, Форт Вейн, Інд

Просимо про молитви, а замість квітів просимо слати пожертви на фонд потерпілих дітей Чорнобиля.

Парафія св. Димитрія в Куритибі

В неділю 11-го листопада українська автокефальна православна церква св. Димитрія в місті Куртиба відсвяткувала своє храмове Свято. Церква була вщерть виповнина вірними обох православних парафій міста Куритиба і околиць. В 10-ій годині ранку почалась Божественна Літургія, яку правив о. Єриміяс Ференць; він недавно висвячений на душпастиря в Бавнд Бруку в ЗСА. Гарно співав церковний хор під орудою диригента Василя Чмиря. Після Св. Літургії усі пішли до павільйону коло церкви на святковий обід. Страви приготовило Сестрицтво Св. Магдалени, а про напитки подбало Братство. Під звуки українських пісень відбулася забава із грами та бінго. Весь час панувала дружня атмосфера: святкування тривало до пізньої години, бо всі були вдоволені із такої приємної зустрічі.

Церкву Св. Димитрія збудовано в 1933 році силами невеличкої групи православних громадян в Бігорільо при підтримці колишнього пароха о. Григорія Онищенка і сл. п. Прокопа Мортуна, ревного і відданого діча Церкви. Чимало вірних Української Греко-Католицької Церкви перейшли до УАПЦ через незадоволення, викликане відмовою Ватикану тоді призначити до Бразилії греко-католицького Владику-українця. Були і інші причини.

За часів диктатури в Бразилії в роки 1937-1945 існувала нагінка на чужинців, тому частина вірних, особливо старших, побоюючись репресій, перестала вчащати до церков на Богослуження і перестала виявляти себе в культурно-національному житті. Натомість молодь збереглася для Церкви і нашого суспільства завдяки її ідейності. З часом пожвавився організаційний рух серед українських поселенців і витворилася родинна здорова атмосфера, в якій молодь зростала і виховувалась далі. Так звана „націоналізація" (нагінка на чужинців) продовжувалась у Бразилії до 1945 року... Її спричинили „нацистри", які тоді творили їхні рухи. Інші нації, які жили в Бразилії, також були жертвами: були це поляки, італійці, румуни, японці та інші. Тоді було заборонено правити Службу Божу якоюсь чужою мовою; народні доми були закриті; багато культурних діячів кинуто в тюрми; закрито українські школи.

Такий непевний стан тривав до часу, коли по Другій світовій війні було повалено в Бразилії диктатуру і відновлено демократичний лад.

Тепер, Богу дякувати, таких речей у нас не діється, і ми можемо вільно славити Бога в рідних церквах, як ось і в парафії св. Димитрія в Куритибі цього храмового свята.

Корнелій Шмулик

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

СК СУМ „Крилаті" — Йонкерс Портуґіз СК — 0:4

СК СУМ „Крилаті" — „Тумі" СК — 3:2

В двох чергових змаганнях за чемпіонат І дивізії „Істерн Дистрикт Сакер Ліґ" Ню Йорку, що відбулися 18 і 25 листопада ц. р., перша дружина СК СУМ „Крилаті" здобули дві точки. В зустрічі з португальськими футболістами наша дружина несподівано зазнала поразки високим вислідом 0:4.

В змаганнях з клюбом „Тумі" дружина „Крилатих" виборола перемогу вислідом 3:2. Резерва „Крилатих" програла обидві зустрічі з клюбом „Матапан" СК 0:2 і „Юніті" СК 0:7.

В показнику табелі ігор І дивізії веде „Кавалірс" СК (15 точок), дальші місця займають: „Оссінг Португіз" (14), „Норд Террітавн" (10), СК СУМ „Крилаті" Йонкерс (10), Йонкерс Португіз" (9), „Чіле" СК (9), „Йонкерс Спортінг", Ню Рошел Атлетікс (по 7), „Саприса" і „Тумі" (6), Ню Рошел Спортінг (5), „Атлянтік Старс" (4).

УСВТ „Ч. Січ" — „Краковія" СК — 1:1

Після короткої перерви, що її спричинили ігри за чашу, розпочалися ігри кінцевої рунди осіннього сезону в півпрофесійній дивізії Гарден Стейт Ліги Ню Джерзі.

В неділю, 2-го грудня ц. р. „Ч. Січі" простелилася дорога до міста Валінґтон, де зустріла сильний місцевий польський клюб „Краковія". Як і в інших польських футбольних клюбах, в складі „Краковії" виступає ряд досвідчених футболістів з Польщі. На особливу увагу заслуговують „бомбардири" Мальоха і Баєк. Звітова зустріч пройшла на високому технічному рівні, в якій футболісти обидвох суперників показали гарну й завзяту гру, що проходила в досить швидкому темпі. До перерви вислід залишився 0:0, хоч обидва напади створили по кілька критичних ситуацій під воротами суперників. Образ гри не змінився і після відпочинку, але став дещо завзятішим. В 65-ій хвилині напад господарів провів чергову атаку, в якій Мальоха вміло використав помилку оборонця гостей і здобув ведення 1:0. Та кілька хвилин пізніше „Січовики" в свою чергу провели контратаку, в якій юніор Степан Даник з гарної акції братів Івана і Петра Паливодів вирівняв вислід 1:1. Не зважаючи на чергові зусилля обидвох дружин, вислід зустрічі не змінився до закінчення цих емоційних змагань.

Склад „Ч. Січі" в цих хмаганнях: Хамуляк, Лисяк, В. Науменко, І. Паливода, Погода, Торій, Олію. П. Паливода, Василак, Гадаший, Сергіїв, Даник, Осовський. Провідник і тренер Михайло Паливода.

Новацька дружина „Ч. Січі" розпочала свій сезон в закритій залі. В суботу, 1-го грудня, наймолодші „Січовики" відбули два змагання, в яких ремісували з клюбом Мейплвуду вислідом 5:5, голі здобули Т. Винарчук, А. Винарчук, О. Паливода і Р. Луків (2).

В других змаганнях з дещо старшими від себе юнаками з Медісону зазнали двоциферної поразки 4:12. В цих змаганнях голі для „Ч. Січі" здобули Кудрик (2) і Бренич (2).

Р. Матківська серед найкращих в стейті Ню Джерзі

Згідно з підсумками тенісового сезону середніх шкіл Ню Джерзі, Роксану Матківську, чолову тенісистку „Ч. Січі" і п'ятикратну чемпіонку УСЦАК вибрали до І дружини стейту в індивідуальних іграх. В загальному Роксана закінчила свою середньошкільну тенісову кар'єру із солідним рекордом — 86:16. В наступному сезоні Роксана, крім виступів у тенісовій ланці „Ч. Січі", гратиме в тенісовій дружині університету Ратґерс в Ню Бранзвик, де її прийняли на студії.

(от)

УСК Ню Йорк — „Гоя" СК — 0:0

Після минулонедільної двоциферної поразки з клюбом „Гота Баваріянс" — 1:12 (в складі суперників грали професіонали і серед них відомі „бомбардири" Ґрег Кофей і Браєн Конльон), в неділю 2 грудня наша дружина зустрінула лідера ІІ дивізії клюб „Гоя" з яким цим разом закінчила „сухим" ремісом — 0:0.

В цій зустрічі наша дружина мала значну ігрову перевагу, створила ряд добрих нагод до здобуття голів, одначе м'яч неначе „заворожений" оминав ворота суперників. Не використав наш напад навіть карного стрілу, що його виконав Де Лявра.

Резерва УСК виграла з резервою „Гої" вислідом 1:0 і цим самим зміцнила свою позицію лідера в показнику табелі ігор в ІІ дивізії.

С. К.

Хочуть зберегти імперську футбольну лігу

Згідно з повідомленням ТАРС, 15-го листопада ц. р. в Москві відбувся пленум футбольної федерації СССР, на якій вирішили зберегти імперську футбольну лігу, тобто у вищій лізі мало б виступати 16 дружин (включно з українськими) і в першій лізі — 22 дружини (включно з українськими). Як ми вже повідомляли раніше на терені федерації футболу України, проти волі її голови Фоміних одноголосно було вирішено проводити самостійний чемпіонат України.

Як інформує ТАСС, пленум федерації в Москві ніби погодився з цим рішенням, але з тим, що в чемпіонаті України братимуть участь тільки дружини, що виступають в першій і другій лігах. Шість провідних клюбів України, згідно з рішенням пленуму у Москві, мали б далі виступати у вищій лізі СССР. Минулого сезону в цій лізі відмовилися виступати клюби Грузії і Литви. Звітовий пленум вирішив, що може розглянути їх повернення до вищої ліги, але за словами російського футбольного щовініста В. Колоскова, ці клюби будуть змушені розпочати з другої ліги. Інша річ чолові діячі футбольної Грузії навіть не думають про повернення до спільного з росіянами „котьолка". Вони успішно провели свій національний чемпіонат з участю 18-ти дружин у вищій лізі Грузії. Єдиною турботою грузинів є їх ізоляція від міжнародних зустрічей. Цю ізоляцію, очевидно, маніпулюють російські націоналісти на чолі з Колосковим. Вони зуміли спритно запрягти до свого імперіялістичного воза генерального секретаря ФІФА Йосефа Бляттера, він недавно відповів міністрам закордонних справ України і Грузії, що Статут ФІФА сьогодні визнає в СССР лише так зв. „всесоюзну" федерацію і лише в разі одержання політичної незалежности Україна та Грузія зможуть звернутися із заявами про вступ до ФІФА.

Славний колишній футболіст Грузії Давид Кіпіяні, нині чоловий тренер і футбольний діяч Грузії, недавно заявив для преси: „Цей прояв адміністративно-командного, імперського підходу не поставить грузинський футбол на коліна". Грузинські футбольні діячі, категорично тею заперечили плітки, що їх поширює союзна преса і телевізія, буцімто про „занепад і порожні трибуни" в Грузії. Їх не спростовуємо, бо знаємо, що їх ніколи не надрукують, ані не передадуть на телевізії. Такі простування не збігаються з позицією самого цього „центру" (всі ж ми розуміємо, що вважається за „центр" СССР і чия це, „центру" позиція), відзначив кореспондент „Вечернего Тбилиси" М. Вигнанський.

О. Твардовський

Підготовча...

(Закінчення зі стор. 1)

зголоситися до Верифікаційної комісії (Л. Татух) на адресу: Rukh Convention Committee, c/o L. Tatuch 25714 Wexford, Warren, MI. 48091; tel.:(313)755-5185.

Реєстрація для делегатів — 25 дол., для гостей — 10 дол.

Номінаційну комісію очолить В. Сохан, а резолюційну І. Олексин. Всі звіти від осередків повинні бути передані в письмовій формі не більше двох сторінок до 15-го січня на адресу W. Sochan, UNA, 30 Montgomery Street, Jersey Sity, N. J. 07302. Всі осередки будуть повідомлені листовно про програму та інші деталі переведення з'їзду, які будуть вирішені Підготовчою комісією.

Для кращого пізнання потреб та форм допомоги Рухові, як також і спосіб та наслідки розподілення її в Україні, в програму влучено інформативну доповідь представника Руху. Запрошення вислано Іванові Драчеві та Михайлові Гориневі. Ці інформації є потрібні для кращої координації допомоги, як також і для стимуляції праці осередків та інших одиниць допомоги Рухові, які є створені в ЗСА.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 13-го СІЧНЯ 1991 р.

Клівленд, Огайо. Річні загальні збори 240-го Відд. ім. пол. Е. Коновальця зараз по місячних зборах о год. 12-ій дня в кафетерії школи св. Йосафата. На порядку: звіти управи, запити та дискусія, вибір управи на 1991 р. та делеґатів до УЗО. По зборах перекуска. — Управа Відділу.

ЗБОРИ 51-го ВІДДІЛУ УНС в ЧИКАҐО

Загальні збори 51-го Відділу УНС відбулися в Чикаґо, Ілл. 19 листопада 1990 р. в домі Українсько-Американського Клюбу. Після звітів членів управи Відділу, була дискусія відносно придбання нових членів до УНС. Нову управу вибрано в такому складі: голова — Павло Олексюк, секретар — Віктор Голик, заступник секретаря — Роксоляна Голик, касир — Михайло Ольшанський, голова Контрольної Комісії — Іванна Ґарасовська. — **П. О.**

● РОЗШУКИ ●

МИХАЛЬЦЯ ГРИГОРІЯ АНДРІЙОВИЧА

1927-го року народження із села Гійче, присілок „Дячки" сина Андрія і Ксені

розшукують

племінниці Анна Миколаївна Дячок зі села Гійче, (Дячки) вул. Лісова 28, Нестерівського району, Львівської області та **Катерина Миколаївна Дячок** зі Львова, вул. Бічна Сихівська ч. 7, кв. 34.

BUSINESS ● OPPORTUNITIES ●

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ТУРКО, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Сиґі, Па. помер 26-го жовтня 1990 року на 80-му році життя. Нар. 1-го березня 1910 року у Форд Сиґі, Па. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку сина Івана мол. Рабрд і Розмері Вазек. Похорон відбувся на укр. цвинтарі у Форд Сиґі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Турко, секр.

МИХАЙЛО ВАКУТ, член УНС Відд. 334-го ім. Івана Франка в Пармі, Огайо, помер 1-го жовтня 1990 року на 70-му році життя. Нар. 1920 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Катерину, три дочки, трьох синів і 5 внуків. Похорон відбувся 6-го жовтня 1990 року на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефанія Бохонок, секр.

МИРОН НЕСТЕРУК, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й. помер 21-го серпня 1990 року на 83-му році життя. Нар. 23-го лютого 1907 року в Україні. Членом УНС став 1951 року. Похорон відбувся 25-го серпня 1990 року на цвинтарі св. Матея у Вест Сенека, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Гаравус, секр.

СТЕЛЛА ЛЕХКУН, член УНС Відд. 94-го ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Мич., померла 21-го серпня 1990 року на 68-му році життя. Залишила у смутку Енн Стеґма. Похорон відбувся на Ст. Френсис Католік Семетері в Фінікс, Арізона.

Вічна Її Пам'ять!

Г. Татарскі, секр.

ПАВЛО ПАВЧАК, член УНС Відділу 278-го Т-ва „Сини України" в Джерзі Сиґі, Н.Дж., помер 5-го листопада 1990 року на 84-му році життя. Нар. 8-го лютого 1906 року в Джерзі Сиґі, Н.Дж. Членом УНС став 1924 року. Залишив у смутку сина Павла мол. Похорон відбувся 8-го листопада 1990 року на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Богдан Ясінський, секр.

МИХАЙЛО ВІТЕР, член УНС Відд. 170-го Т-ва „Українська Січ" у Джерзі Сиґі, Н.Дж. помер 19-го вересня 1990 року на 77-му році життя. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, доньку Ірину з мужем Ричардом, 5 внуків, сестру Ольгу в Арґентині і Джін в Україні. Похорон відбувся 21-го вересня 1990 року на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінґтоні, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Білик, секр.

МЕРІ ҐРЕЩУК, член УНС Відд. 219-го ім. М. Грушевського в Блумфілді, Н.Дж. померла 17-го жовтня 1990 року на 90-му році життя. Нар. 18-го лютого 1900 року в Австрії. Членом УНС стала 1945 року. Залишила у смутку дочки Лідію і Руту. Похорон відбувся на цвинтарі Голливуд Меморіял Парк в Юніон, Н.Дж.

Вічна Її Пам'ять!

Секретар

ҐЛОРІЯ ҐОІВ, член УНС Відд. 146-го Т-ва ім. Івана Франка у Воррені, Мич., померла 16-го жовтня 1990 року на 83-му році життя. Нар. 1907 року в Україні. Членом УНС стала 1971 року. Залишила у смутку мужа Зенка, сестру Ольгу, двох братів д-ра Володимира Базалі з родиною і Богдана Базалі з дружиною. Похорон відбувся 19-го жовтня 1990 року на цвинтарі Оливної Гори в Дітройті, Мич.

Вічна Її Пам'ять!

Г. Корбяк, секр.

СТЕФАН ПЕТРИЧКА, член УНС Відд. 88-го Т-ва „Союзівка" в Керґонксоні, Н.Й. помер 12-го жовтня 1990 року на 71-му році життя. Нар. 23-го квітня 1919 року в селі Коропуж, Львів, Україна. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Теодозію, доню Анастазію, сина Юрія з дружиною Етел, сестер Марію і Ярославу в Україні. Похорон відбувся 17-го жовтня 1990 року На цвинтарі Пайн Буш в Керґонксоні, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан М. Гаврилюк, секр.

АННА СТУС член УНС Відд. 458-го ім. С. Петлюри в Гамілтоні, Онт. Канада, померла 12-го жовтня 1990 року. Нар. 28-го липня 1904 року в селі Увисла, пов. Гусятин, Україна. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку мужа Іллю і дочку Марію Головату. Похорон відбувся 15-го жовтня 1990 року на Вудленд Семетері в Кічен, Онт. Канада.

Вічна Її Пам'ять!

Секретар

МИКОЛА КОТИ,, член УНС Відділу 120-го ім. св. Миколая в Аліквіппа, Па. помер 24-го жовтня 1990 року на 64-му році життя. Нар. 10-го грудня 1925 року в Польщі. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Анну, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 27-го жовтня 1990 року на цвинтарі Вудловн Меморіял Парк в Аліквіппа, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Матіяш, секр.

ВАСИЛЬ МАТІЇВ, член УНС Відділу 349-го ім. Тараса Шевченка в Менвілл, Н.Дж. помер 24-го жовтня 1990 року на 75-му році життя. Нар. 5-го квітня 1915 року в селі Тяпче, Зах. Україна. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку дружину Параскевію, доньку Дарію з мужем Іваном Катромбон, і четверо внуків: Тамару, Ларису, Катрусю й Івасика. Похорон відбувся 10-го листопада 1990 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Захарко, секр.

СОФІЯ РУДИК, член УНС Відд. 104-го ім. св. Миколая в Перт Амбою, Н.Дж., померла 24-го жовтня 1990 року на 96-му році життя. Нар. 1894 року в селі Роспутя, пов. Тирява-Воловський, Зах. Україна. Членом УНС стала 1924 р. Залишила у смутку чотири дочки ОльгуДілман, Олену Пашулу, Марію Комлоді і Софію Руйж; 11внуків та 11 правнуків. Похорон відбувся 27-го жовтня 1990 року з укр. кат. церкви на парафіяльний цвинтар у Вудбридж, Н.Дж.

Вічна Її Пам'ять!

Василь Матковський, секр.

●FUNERAL DIRECTORS●